

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုဖိုင်း

[သန်လျင်]

မြစ်သုံးဆိုင်ရေအောက်ကျောက်မီးကျောင်း

အပါအဝင်

ဝတ္ထိရဝတ္ထုတိုများ

မြစ်သုံးဆိုင်ရေအောက်ကျောက်မိကျောင်း

(၁)

၁၉၄၉ ခုနှစ် ...။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ အချိန်ဖြစ်သည်။ မြိတ်ကျွန်းစုမှာ ပုလဲငုပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်ကို ရန်ကုန်မှ ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးဘကျားက အရေးတကြီး လာရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လို အရေးတကြီး ဖြစ်နေလို့လဲ အဘ”

“သိပ်ကို အရေးကြီးနေတာကွ”

“ကြီးပုံကို ပြောပါအုံး ဘရဲ့၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်က တန်းလန်းတွေ ဥစ္စာ”

“မင်း ရန်ကုန်မြစ်သုံးဆိုင်မှာ ရေငုပ်ပြီး ပစ္စည်းရှာရမယ်”

“ဘာပစ္စည်းလဲ ...”

“ရှုး ... ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ဂျပန် မော်တော်ပျက်တစ်စီးကွ ...”

“ဂျပန် မော်တော်ပျက် တစ်စီး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ မိကျောင်းရ ... ဂျပန်က ပြေးတဲ့အချိန်မှာ ဂျပန်စစ်တပ်အချို့ဟာ ရန်ကုန်ကနေ ရေကြောင်းခရီးနဲ့ မြစ်သုံးဆိုင်ကွေ့ကို ဖြတ်ပြီး မှော်ဝန်းချောင်း၊ မီးပြသီလဝါဝန်းကျင်ကနေ ခရမ်းသုံးခွ ကုန်းလမ်းကို ဝင်ဖို့ လုပ်ကြတယ် ...

အဲဒီ မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ အကြင်တပ်သား

ဂျပန်စစ်သားအချို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
မော်တော်တစ်စီးနဲ့တင်ပြီးအထွက် မြစ်သုံးဆိုင်ရေလယ်အရောက်မှာ
အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံရဲ့ ဗုံး၊ စက်သေနတ်စာ မိပြီး မော်တော်ပါ
ပေါက်ကွဲနစ်မြုပ်သွားခဲ့တယ် ... ဂျပန်စစ်သားတွေလည်း ဗုံးစမှန် ကျည်ဆန်မှန်ပြီး
သေသူသေ၊ ရေနစ်လို့ သေသူသေ ... အကုန်သေကြတာပဲ ...

အဲဒီ မှာ မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာက ဂျပန်စကားပြန် ဦးခေါင်းကြီး
ဆိုသူပဲကွ။ သူက အဲဒီ မော်တော်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါး ငွေဒင်္ဂါးသံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး
ပါသွားတယ်လို့ အတိအကျပြောလို့ ငါတို့သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ငါတို့ အခု ရှာနေကြတာ၊
နေရာဝန်းကျင်လည်း သိရပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းကို အမြန်လာခေါ်ရတာ မိကျောင်းရ
...”

“ရန်ကုန်ဝန်းကျင်က ရေငုပ်သမားတွေနဲ့ ရှာကြပါလား အဘရာ”

“မဖြစ်ဘူးကွ ... ဒီကိစ္စက လူသိများပြီး ပေါက်ကြားလို့ သိပ်မသင့်ဘူး။
လူယုံကလည်း ရှားတဲ့ဥစ္စာ၊ ရန်များကြမှာ စိုးရတယ်။ အဲဒါ မင်းလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟူး ... ခက်သကော ... ဒါနဲ့ အကျိုးအမြတ်ကရော အဘရဲ့”

“အားလုံးဆန္ဒအရ ပစ္စည်းရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံကို မင်း ဝေစုအဖြစ်
ရမယ်ကွယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။

xxxxxxxxxx

(၂)

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏
အဖကား ဆလုံလူမျိုး စစ်စစ်ဖြစ်ပြီး အဓိက မြန်မာလူမျိုးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း
မျိုးရိုးလိုက်ပြီး နောက်ဆုံး ရေငုပ်သမား ဖြစ်သွား၏ ။ မြိတ်ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်

ရေပြင်မှာ ရေပေါ်လှေအိမ်ကလေးနဲ့ ပုလဲ လိုက်ရှာငုပ်ရ၏။

ထူးဆန်းသည်ကား ... ကျွန်ုပ်ကို မွေးလာသောအခါ ကျွန်ုပ်
ကျောကုန်းပေါ်မှာ မိကျောင်းရပ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းဟူသော တစ်ထွာခန့်
အသားအမှတ်ကြီး ထူးဆန်းစွာ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မွေးစမှသည် “မိကျောင်း” ဟု
အမည်မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရေကို
နှစ်ခြိုက်၏။ ရေထဲမှာ နေရသည်ကို ပျော်၏။ ရေငုပ်၊ ရေကူးလည်း ကျွမ်းကျင်၏
ရေထဲမှာ သူများထက် အချိန်ကြာကြာ ငုပ်နေနိုင်၏။ ရေအောက်မှာ နေရတာ
အလွန်စိတ်ချမ်းသာ၏။ ရေနက်နက်လည်း ငုပ်နိုင်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အသားငါးကို မစားပါတကား။

ဆိုရင်လျှင် ပုလဲငုပ်သမားဘဝက ကံကောင်းလျှင် ရေအောက်ရှိ
နှစ်ချို့မှတ်ကောင်မှ ပုလဲအရည်ကောင်းများ ရပြီး ဝယ်လက်သူဌေးများ ပွဲစားများသို့
ပြန်ရောင်းရ၏။ ရောင်းရပါသော်လည်း ဈေးကောင်းကောင်းမရခဲ့ကြ။ ပြောရလျှင်
ဈေးနှိမ်ခံရလေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံး အကြွေးယူထားသည်။ ငွေမျက်နှာနှင့် သူတို့ဖြတ်သမျှ
ပေးသမျှ ဈေးမတည့်မှန်းသိသော်လည်း ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ၍
ရောင်းချရသည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးနှင့် ဘကြီး ဦးဘကျားသည်
မောင်နှမအရင်းဖြစ်ရကား နောက်ဆုံး အဖေ့ကို အကျိုး အကြောင်းပြော၍
ရန်ကုန်သို့ ကျွန်ုပ် စက်လှေကြိုနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင်စုရပ် တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ
ဘကြီးလုပ်သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပါတနာသုံးဦးကိုလည်း တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရ၏။

တစ်ယောက်က ... ဆန်စက်နှင့် သစ်စက် သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်။

တစ်ယောက်က ... မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးကျောက်စူး။

နောက်တစ်ယောက်ကား ... ဂျပန်စကားပြန်ဟောင်း ဦးခေါင်းကြီး။

စကားပြန် ဦးခေါင်းကြီးက မော်တော်နစ်မြုပ်ခဲ့သည့် နေရာကို

အတိအကျ လမ်းညွှန်နိုင်သကဲ့သို့ ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာကြီး

ဧကန်အမှန်ပါသွားကြောင်းကိုလည်း အခိုင်အမာပြော၏။ ထိုရွှေဒင်္ဂါး၊

ငွေဒင်္ဂါးများကာ ဆန်စက်၊ သစ်စက် သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်၏ ဘိုးဘွားပိုင်

အမွေအနှစ်ပစ္စည်းများဟု သိရ၏။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်များ ဝင်လာပြီး နှစ်နှစ်အကြာ ဂျပန်များည်

အင်္ဂလိပ်စပိုင် သူလျှို့များ လျှို့ပွက်လက် နက်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို

တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်ရှာရင်းက သူဌေး ဦးတိတ်ဝွမ်ပိုင်

ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာကို မြေအောက်ခန်းမှ တွေ့ရှိသွားရာက

သိမ်းဆည်းသွားချင်းဖြစ်သည်ဟု ကြားသိရ၏။

ထိုအချိန်က အသက်အန္တရာယ်ပါ လွန်စွန် စိုးရိမ်ရ၍ စစ်ပြေးဘဝနှင့်

ဟံသာဝတီ အရှေ့ခြမ်း တောရွာ တစ်ရွာမှာ တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရာမှ

စစ်ကြီးလည်းအပြီး လွတ်လပ်ရေး ရဦးစအချိန် ...

ထိုရွှေဒင်္ဂါး၊ ငွေဒင်္ဂါး သေတ္တာများသယ်၍ လစ်ပြေးဆုတ်ခွါသည့်

ဂျပန်မော်တော် မြစ်သုံးဆိုင်အနီး လက်နက်ထိ၍ ပေါက်ကွဲနစ်မြုပ်သွားကြောင်း

သိရခြင်းဖြစ်ရကား ၎င်းရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာကို ရေငုပ်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ် ရယူရန်

ကြိုးစားကြ၏။

သို့နှင့် ၎င်းကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့တိုင် အဓိက အခန်းမှ

ပါဝင်ခဲ့ရလေသည်။

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုအပ်သည့် ရေငုပ်ကိရိယာတန်ဆာများ၊
ကြိုးချိတ်များ၊ လက်နက်ကိရိယာများကို စုဆောင်းပြီးနောက် ရေကျရေစစ်ချိန်သို့
ရောက်သောအခါ တံငါလှေနှစ်စီးကို ဟန်ပြ၍ ၎င်းမြစ်သုံးဆိုင် နေရာဝန်းကျင်မှာ
သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

အချိန်ကာလကလည်း နှစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာသေး၍
မော်တော်အပိုင်းအစများ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သို့ လုံးလုံးလျားလျား
နစ်မြုပ်သွားနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိနိုင်ဟု ယူဆကြ၏ ။

သို့နှင့် မြစ်သုံးဆိုင်။

B.O.C ရေနံသင်္ဘောဆိပ်နှင့် အတန်လှမ်းသော ရေပြင်၌ ရေငုပ်၍
ရှာပါသော်လည်း သုံးရက်ဆက်တိုက် ရှာသည့်တိုင် ဂျပန်မော်တော်ပျက်ကို
မတွေ့ရဘဲ ရှေးသမ္ဗန်ပျက်ကြီးများ၊ “စီအီ” အပျက်နစ်မြုပ်နေသည်များ ကိုသာ
တွေ့ရ၍ အချိန်ကုန်လူပမ်း ဖြစ်နေကြ၏ ။

ဂျပန်စကားပြန် လုပ်ခဲ့သူ ဦးခေါင်းကြီးကလည်း အတိအကျကို
ပြောနေဆဲဖြစ်၏ ။ သူတို့မော်တော် အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်ပျံမှ ဗုံးသေနတ်စာထိချိန်က
ရေကျစပြုသည့်အချိန်ဟု ဆို၏ ။ သို့နှင့် ...။

ဦးတိတ်ဝှမ်သည်လည်းကောင်း၊ ဦးကျောက်စူးတို့သည်လည်းကောင်း
အပိုင်အဆိုင် အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကန်တော့ပွဲများ ထိုး၍ မိမိတို့
ပစ္စည်းဥစ္စာ အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါသဖြင့် ပြန်လည်တွေ့ရှိဖော်ထုတ်ယူနိုင်ရန်
တောင်းပန်မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြလေသည်။

xxxxxxxxxx

(၃)

ဘယ်လိုပဲရှာရှာ အကြောင်းမသင့်သေးရကား မော်တော်ပျက်ကို လုံးဝ

မတွေ့ရသေး။ စကားပြန် ဦးခေါင်းကြီး အဆိုအရ မော်တော်ကိုယ်ထည်မှာ ဂျပန်အမှတ်တံဆိပ် နေလုံးနီနီပုံ ပါသည်ဟုဆို၏။ သို့သော် ၎င်းနေရာကို ရန်သူများ မသိစေရန် ဆေးအနက်ရောင်နှင့် သုတ်၍ ပုံဖျက်ထားသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြန်၏။

ရေငုပ်ရက် (၁၀)ကြိမ်မြောက်သည့်တိုင် သဲလွန်စမျှမရသောအခါ အားလုံးစိတ်ညစ်သလို ရှိလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အကျိုးမထူးနိုင်ဟု ယူဆ၍ နေရပ်ကို ပြန်ချင်နေပြီ ... သို့သော် ... သူတို့က ဇွဲမလျှော့ကြသေး ...။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ဘကြီး ဦးဘကျားက တစ်နေ့ အားလုံးကို အကြံပြုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဘုရားစေတီ များမှာ (၇)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သစ္စာပြု၍ ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သီလကို ရယူကာ အဓိဋ္ဌာန်ကတိနှင့် ပစ္စည်းပြန် ရှာရန်ဆိုသည်။

၎င်းအဆိုကို အားလုံးက စိတ်တူသဘောညီ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ သို့နှင့် မူလပိုင်ရှင် သစ်စက်သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်က ရွှေတိဂုံဘုရားအောင်မြေမှာ (၇)ရက် အသက်သတ်လွတ်စား ပုတီးစိပ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည်။

ပစ္စည်းများ ပြန်မရခဲ့ပါက ... ကြီးစွာသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ဒါနများ ပြုပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်၏။ နည်းတူ ...

ကျန်လူများကလည်း ဆူးလေစေတီ၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်စေတီ စသည်တို့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘကြီး ဦးဘကျားကလည်း တညင်ကျိုက်ခေါက်စေတီ အောင်မြေထောင့်မှာ အသက်သတ် လွတ်စား၍ (၇)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး ပုတီးစိပ်ကြ၏။ ဂုဏ်တော်များ ပွားများကြ၏။

သို့ကလို ကျိုက်ခေါက်အောင်မြေမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ (၃)ရက် မြောက်သောညမှာ ကျွန်ုပ် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လာခဲ့ရတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ...

ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ အသက် (၂၅)နှစ်ခန့် ရှိမည်။ အသားညိုညို ဗလကောင်းကောင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆူးတောင်ကဲ့သို့သော အဖုအချွန်များက နေရာအနှံ့ ဖြစ်ပေါ်နေ၏ ။ လူက သျှောင်တစောင်းနှင့်။ အထူးသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခံတွင်းမှ အပုပ်နံ့လိုလို ငါးညှီနံ့လိုလို အနံ့ထွက် နေ၍ ကျွန်ုပ်အန်ချင်သလိုလို ပျို့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏ ။

“နောင်တော် ...”

“ဟင် ...”

ကျွန်ုပ်ကို သူက နောင်တော်တဲ့။ သို့နှင့် ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ... ညီငယ် ...”

“ညီတော့်ကို တစ်ခုကူညီပါ ... နော်တောင်”

“ကျုပ် ... ဘာကူညီရမလဲ ... ဒါနဲ့ ညီငယ်အမည်ကရော ဘယ်လို ...”

“ညီငယ်အမည်က 'ကျောက်မိကျောင်း' တဲ့ ...”

“ဟေ ... ကျောက်မိကျောင်း၊ ထူးဆန်းတဲ့ အမည်ပါလား ... ကဲ ... ပြောပါဦး ကျုပ်က ညီငယ်ကို ဘယ်လို အကူအညီပေးရမှာတဲ့လဲဗျာ”

“ညီငယ်ဖြစ်ရပ်က ထူးဆန်းလွန်းလှပါတယ် နောင်တော်ရယ်။ အမှန်တော့ ညီဘွားက လူသားစစ်စစ် မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ဘယ်လို မင်းက လူသားစစ်စစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် မင်း ... မင်းက ဘာလဲဟင်”

“ညီဘွားက ဟိုးတစ်ချိန်တစ်ခါက ရေမိကျောင်းစစ်စစ်ပါ”

“မိကျောင်း ... ရေမိကျောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ငမိုးရိပ်မိကျောင်းမျိုးပါ။ ဖြစ်ပုံဆန်းတာကို ဦးစွာ နားဆင်ပါဦး နောင်တော်၊ ဟိုး ... လွန်ခဲ့ သည့်နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော်က ဟောဒီ သန်လျင်မြို့စားရဲ့ နှမတော်တစ်ဦး အဖော်ပေါင်းများစွာနဲ့ မြစ်ဆိပ်မှာ ဆင်းပြီး သင်္ကြန်တော် ရေကစားနေစဉ်မှာ အဲဒီ မိန်းကလေး (မင်းသမီး)ကို ကျွန်ုပ် မိုက်မဲစွာ ဆွဲယူကိုက်ချီ စားမိခဲ့ ပါတယ် နော်တော် ...

သည့်နောက် ... သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို မြစ်ရေပြင်အနံ့မှာ သုတ်သင်ဖို့ လှည့်လည်ရှာဖွေကြပေမယ့် ... ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းမမိခဲ့ကြပါဘူး။

သန်လျင်မြို့စားဟာ သူ့နှမတော်အတွက် အငြိုးအတေးကြီးစွာထားပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲနေလျက်ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့ ...။

အလွန်အစွမ်းထက်ပြီး နာမည်ကျော်ကြားလှတဲ့ လောကီပညာရှင်တစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အဆုံးစီရင် ဒဏ်ခတ်ဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီ လောကီပညာရှင်ကြီးက ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ဂမ္ဘီရပညာရပ်များ တတ်မြောက်ပြီး ရွှေငွေရရင် ဘာမဆို လုပ်ပေးလေ့ရှိတော့ ...။ တစ်နေ့ သူက ဟောဒီ မြစ်သုံးဆိုင်ရေပြင်မှာ ကျောက်ကြိုးကို ပစ်ချလိုက်တယ် ...။

အဲဒီ နေ့က ...။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ချစ်သူမိကျောင်းမနဲ့ ပျော်ပါးနေချိန်မို့ ဘုန်းကံနိမ့်စဆိုတော့ ဂမ္ဘီရပညာရှင်ကြီး စီရင်ပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ သံခြေမန်းကွင်း ကျောက်ကြိုးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ခါးကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ပြီး ကျောက်ငုတ်တစ်ခုမှာ အသေ စွပ်နေမိပါရော ...။

ကျွန်ုပ်အမျိုးမျိုးရုန်းကန်ပေမယ့် စီရင်ထားတဲ့

ခြေမန်းကွင်းသံကြိုးဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြုတ်အောင် ဖြုတ်လို့ မရဘူး။
အသည်းကွဲလှခမန်း အော်ဟစ်တောင်းပန်သော်လည်း မရဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ချစ်သူ
မိကျောင်းမလည်း ကျွန်ုပ် အဖြစ်ဆိုးကို နေ့စဉ်လာကြည့်ရင်း
နောက်ဆုံးရင်ကွဲနာကျလို့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ် နော်တော် ...။

အနောင်အခါမှာတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ အေးခဲပြီး
သဲပြင်ပေါ်မှာ သံကြိုးတန်းလန်း ချည်နှောင်ရက်နဲ့ ကျောက်မိကျောင်းဘဝကို
ကျိန်စာသင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ဝိညာဏ်ဟာ မကျွတ်မလွတ် ဘဝဆိုးနဲ့
ဒီဖြစ်သုံးဆိုင်ရေအောက် သဲကြမ်းပြင်ဝန်းကျင်မှာ ယနေ့တိုင် ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာ
ရောက်နေရပါတယ် နောင်တော် ...။

ပြောရရင် ကျွန်ုပ် မကျွတ်မလွတ် အနှောင်အဖွဲ့ဘဝဆိုးက
လွတ်မြောက်ချင်ပါပြီ။ ဝဋ်ကြွေးဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျေသင့်ပါပြီ နောင်တော်ရယ် ...။
နောက်တရလွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဒုက္ခမပေးခဲ့တော့ပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ဒီခြေမန်းကွင်း (သံကြိုး)
ဖြုတ်နိုင်မည့်ဘုန်းကံရှင်ကိုမျှော်လင့်နေတာ အချိန်ကာလကြာမြင့်ခဲ့ ပေမယ့်
အခွင့်မသာခဲ့တာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပေါ့ နောင်တော်။

အဲဒီ လို ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာ မကျွတ်မလွတ်ဘဝ ရှိနေစဉ်မှာ နောင်တော်
ကျွန်ုပ်ရှိရာ နေရာဝန်းကျင်ကို ရေငုပ်ပြီး ရောက်ခဲ့တော့ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ နောင်တော် ကျောကုန်းပေါ်က အသားပို
မိကျောင်းရုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး နောင်တော်ဟာ တကယ့်ဘုန်းရှင်ကံရှင် မိကျောင်းမျိုး
ဝင်စားသူမှန်းသိခဲ့ရလို့ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်။

အခု ... နောင်တော် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေချိန်
ဘုန်းကံသီလမြင့်မားနေချိန်မှာ လာရောက်အိပ်မက်ပေးပြီး ပြောပြရတာ ပါ။

ကျွန်ုပ်ခါးမှာ ချည်နှောင်မိနေတဲ့ ဂန္ထီရသံကြိုးကို နောင်တော်
ဘုန်းကံရှင်ဖြတ်ပေးကူညီပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ နောင်တော်ဖြုတ်ရင်
ရနိုင်တယ်။ နောင်တော် ... နောင်တော် ... ကူညီပေးမယ် မဟုတ်လား ဟင် ...”

“ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

“ကူညီမယ် ... မဟုတ်လား ... နောင်တော် အားကိုးပါရစေ
နောင်တော်ရယ်”

သူ့အသံက ကြေကွဲဆိုနှင့်နေသံ၊ မျှော်လင့်ကြီးနေသည့်ဟန်။ ကျွန်ုပ်
အံ့ဩလွန်း၍ ကြက်သေသေပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေစဉ်
သူ့မျက်ရည်စို့လာပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ပြန်လှည့်ထွက်သွား တော့သည်။

ဗြုန်းခနဲ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့၏ ။

နိုးသည်နှင့် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစား၏ ။
ရေအောက်လုပ်ငန်းလုပ်နေ၍ စိတ်အစွဲအလန်း များဖြင့် အိပ်မက်မက်နေတာ
ဖြစ်မှာပါဟု ယူဆပြီး မေ့ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ... ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းသည်ကား ...။

၎င်းအိပ်မက်ကို သန်းခေါင်ယံလွန်သည်နှင့် မက်တော့၏ ။
ကျောက်မိကျောင်းဆိုသူ အချွန်အဖုအပိန့်များနှင့် လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်ကို
သုံးရက်ဆက်တိုက် ဖော်ပြပါအတိုင်း အိပ်မက်ပေး၍ ဇွတ်အကူအညီတောင်းနေ၏ ။

သုံးရက်မြောက် အိပ်မက်ည၌ သူက ကတိစကားတစ်ခု ဆိုလာ၏ ။

“နောင်တော် ... ကျွန်ုပ်ကို ဒီဘဝဆိုးက လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပါ။
ကျွန်ုပ် နောင်တော် ကျေးဇူးကို လုံးဝ မမေ့ပါဘူး”

“မင်းက ... ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“နောင်တော်တို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ပစ္စည်းနေရာကို အတိအကျပြပါမယ်”

“တကယ် ...”

“ကျွန်ုပ် ကျိန်တွယ်ပြောဝံပါတယ် နောင်တော်၊ နောင်တော်ဟာ ဘုန်းကံရှင် မိကျောင်းမျိုး ဝင်စားသူပါ။ ပြီး သီလစင်ကြယ်သူပါ ... နှလုံးသားလှသူပါ ... မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသူပါ ... ဒီမှာ နောင်တော် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက် အောက်မှာ နောင်တော် ရှာနေတဲ့ပစ္စည်း ရောက်ရှိနေတယ် ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကျောက်မိကျောင်းရယ်”

“နောင်တော် ... လကွယ်နေ့ ရေကျချိန်နော် ... နောင်တော် ဆက်ဆက်သာလာခဲ့”

xxxxxxxxxx

(၄)

ဒီလိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ငါးဦး ဘုရားစေတီအဆူဆူမှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်စခန်း လည်း ရက်စေ့၍ သွားခဲ့သည်။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က သူတို့အားလုံးအား လကွယ်နေ့ ရေကျချိန်မှာ ရေငုပ်မည်ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက လပြည့်နေ့မှာ လုပ်ပါလားဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်က ငြင်းပယ်၏။

“ဖြစ်ပါတယ် ...”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မှ လက်ခံကြ၏။

ဒါပေသည့် သူတို့အားလုံးကို ထူးဆန်းသော အိပ်မက်အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောခဲ့။ ပြောလို့ ယုံလျှင် တော်ပါရဲ့၊ မယုံလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ရူးကြောင်သွားပြီဟု ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်ကြလျှင် သိက္ခာကျရချေမည်။

လကွယ်နေ့ ရေကျချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရတနာသုံးပါး အနန္တော အနန္တငါးပါးကို သစ်သီးကိုးမျိုး ကပ်လှူပူဇော်၏။ ရေပြင်မြစ်ချောင်းများကို

ပိုင်ဆိုင်စောင့်ရှောက်သည့် သမ္မာဒေဝနတ်များနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများကို သီးသန့်မေတ္တာပို့ကြ၏။

၎င်းနောက် ရေငုပ်ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လိုက်ပြီး အောက်ဆီဂျင်ဘူးကို ကျောပိုး၍ မော်တော်ပေါ်မှ လိုအပ်သော ပစ္စည်းလက်နက်ကိရိယာများကို ယူကာ ရေအောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ရေကျချိန် ရေစစ်ချိန်ဖြစ်၍ ရေသည် သိပ်ရေစီးမကြမ်းတော့။ ရေစီးကို ခြေပေး၍ ဆန်တက်ပြီး မိကျောင်းတစ်ကောင်၊ ငါးမန်းရိုင်းတစ်ကောင်လို ကျွန်ုပ် ကူးခတ်လှုပ်ရှားကာ မျက်စေ့လျင်လျင်နှင့် ရေအောက်ကြမ်းခင်းကို လိုက်လေ့လာလိုက်သည်။

ဖွေးနေသော သဲပြင်ကို တွေ့ရသလို နန်းလိုနေရာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပြီးနောက် ... သဲပြင်များကို စူးကောက်နှင့် ကုပ်ခြစ်စမ်းလိုက်၏။

အတန်ကြာ စူးစမ်းပြီး ရှေ့နောက်ပဲယာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေအောက်ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ ဖွေးခနဲ လှုပ်ခနဲ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သလို ရှိ၏။ သဏ္ဌာန်က လူတစ်ယောက်ရဲ့သဏ္ဌာန် ခပ်ဝါးဝါး။

သူလိုကိုယ်လို အကြံတူ ပစ္စည်းရှာသမား မှတ်၍ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ကြည်နေဆဲမှာပင် အရိပ်လိုသဏ္ဌာန်သည် ၎င်းနေရာသို့ ကျွန်ုပ်ကူးခတ်သွားလိုက်သောအခါ မာကျောကျော ခုံးခုံးရှည်ရှည်အရာတစ်ခုကို စမ်းမိလိုက်၏။

သို့နှင့် မာမာကျောကျော ခုံးခုံးရှည်ရှည်ပစ္စည်းပေါ်မှ သဲများကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ...။

“ဟာ ...”

တွေ့လိုက်ရသည်ကား။

ကျောက်မိချောင်းကြီး ...။ အရှည်ကိုးတောင်နီးပါးခန့်ရှိမည်
ထင်ရသည်။ ရေညှိများတက်၍ မည်းနေရကား မသိလျှင် တကယ့်မိကျောင်းကြီး
ဝပ်နေသလိုရှိ၏။ သဲများ ကုန်စင်သွားတော့ အင်္ဂါစုံကျောက်မိကျောင်းရပ်ကြီးကို
အံ့ဖွယ်မြင်ရတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲက ကျောက်မိကျောင်းဆိုသူ အိပ်မက်ရှင်
ပြောစကားမှန်နေပါကလား။

သို့နှင့် လက်ဖြင့် ဥဒဟို လိုက်စမ်းသောအခါ ကျောက်မိကျောင်းရဲ့ခါးမှာ
သံကြိုးကွင်းဆက်တစ်ချောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ သံကြိုးကွင်းဆက်က သံချေးများ
ကိုက်၍ ပါးလျားစပြုနေ၏။ ၎င်းသံကြိုးသည် ကျောက်ငုတ်ချွန် တစ်ခုမှာ စွပ်နေ၏။

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်ကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ
ပေးခဲ့သည့်ကတိစကားအတိုင်း ကျောက်ငုတ်ချွန်တိုင်မှာ စွပ်နေသည့် သံကွင်းကို
တူနှင့်ရိုက်၍ ပင့်တင်လိုက်သောအခါ မကြာခင် သံကြိုးကွင်း ပြုတ်နဲ့၍ ရေထဲသို့
ပြုတ်ကျ သွားတော့၏။

ရေအောက်ကြမ်းခင်းသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်မှာပင်
ချက်ချင်း သဲမှုန့်များ လူးလွန်ပွက်ထကာ သဲမှုန့်များ ပြန့်ကျဲပြီး ဖြစ်၍
လာတော့သည်။ ဆိုရလျှင် ကျောက်မိကျောင်းကြီး ရုတ်ချည်းအသက်ဝင်၍ လူးလွန်
လှုပ်ရှားဘိသကဲ့သို့ သဲမှုန့်ရွံ့မှုန့်များ မြောင်းဆန်၍ တဖွားဖွားလှုပ်ရှားနေရကား
ကျွန်ုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကူးပြီး ရှောင်တိမ်း၍ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ...။

ကျွန်ုပ် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို မကြုံစဖူး
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရ၏။ အခြားမဟုတ် ...။ ကျောက်မိ ကျောင်းဝပ်နေသည့်
နေရာသည် သဲပွက်သလို ရေဝဲပွက်သလို တရကြမ်း ဖြစ်ပြီးနောက်

သဲပွက်နုန်းပွက်များ ငြိမ်ကျသွားသောအခါ စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့်
ကျောက်မိကျောင်းကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေ၍
ကျောက်တုံးကြီးငယ်များဖြစ်ပြီး ရေစီးနှင့် မျောပါရွေ့လျား ပြန့်ကျဲကုန်သည်ကို
အံ့ဖွယ်ဆန်းဆန်း မြင်လိုက်ရ လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကြီးစွာအံ့သြ၍ ကြောက်ရွံ့သလို ရှိခဲ့သော်လည်း အိပ်မက်ရှင်
ကျောက်မိကျောင်းလူ ပြောသွားခဲ့သည့်စကားများကို လုံးဝမမေ့။

စိတ်မှာလည်း ရတနာသုံးပါး အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ရည်မှန်းပြီး
သရဏဂုံကို ရွတ်နေစဉ် သဲပွက်များ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ဒီမှာ ကျောက်ကွဲများ
အကြားမှာ သဲတစ်ပိုင်း နစ်နေသည့် သံသေတ္တာတစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ
သွားတွေ့တော့သည်။

ထိုစဉ် ... နားထဲမှာ လူစကားပြောသံမျိုးကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရ၏။

“ယူလိုက် ... ယူလိုက် ... ကျွန်ုပ် အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်သွားပြီ
... ယူလိုက် ... ယူလိုက် ...”

အသံက အိပ်မက်ထဲက ကျောက်မိကျောင်း ဝိညာဉ်လူ၏ အသံမျိုး၊
လူတွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာကြည့် တော့ ဘာမျှမတွေ့ရ။

သို့နှင့် ... သေတ္တာရှိရာ ကူးခပ်သွားလိုက်ပြီး သဲများကို ဖော်၍
သံချေးတက်နေသည့်သော့ကို ရိုက်ချိုးဖွင့် လိုက်သောအခါ ...။

ဝင်းအိနေသော ရွှေဒင်္ဂါများ ...။

ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသွားခဲ့ပြီ ...။

ချက်ချင်းပဲ သေတ္တာကို ကြိုးနှင့်သိုင်းချည်၍ အပေါ်မှ လူများသိအောင်
ကြိုးကို လှုပ်ခါ အချက်ပေးလိုက် သောအခါ ကြိုးတင်သွားပြီး သေတ္တာ ရေပေါ်သို့
ကြွတက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်က သေတ္တာကို ထိန်းကိုင်ပြီး မှေးလိုက် သွားခဲ့လိုက်သည်။

ရေပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်၍ သဘာဝလေကို အားရပါးရ ရှူသွင်းပြီး မောပန်းစွာ သံဘောင်လက်ရမ်းကို မှီပြီးထိုင်ချလိုက်သည်။

စက်သူဌေး ဦးတိတ်ဝှမ်း။

မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးကျောက်စူး။

ဂျပန်စကားပြန်ဟောင်း ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် ဘကြီးတို့က သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ ငွေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ရှိသွားကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်၍ “အောင်ငြိ” “အောင်ငြိ အောင်ငြိ” ဟု အော်ဟစ်၍ ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေကြ၏ ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရေတက်စပြု၍ လှိုင်းနှင့်လေတို့ တက်စ ပြုလာရကား မော်တော်လှုပ်နေပြီ ...။

ဒါနှင့်အတူ ...။

လေးဦးသား ပြေးလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပွေ့ဖက်ဆွဲညှစ်ကြကာ “မင်းတော်လို့” ဟု ချီးကျူးကြလေသည်။ ၎င်းနောက် ပစ္စည်းများ နေရာတကျ သိမ်းဆည်းပြီး မော်တော်ကို ရေတက်နှင့် မောင်းကာ မူလစုရပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

xxxxxxxxxx

(၅)

နိဂုံးချုပ်ရလျှင် ကျွန်ုပ် ဝေစု ငါးပုံတစ်ပုံရ၏ ။ ရသည့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည့် ဆလုံမိဘများ အား ပေးအပ်၍ မြို့ကြီးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေပြီး ညီငယ်ညီမငယ်များကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထား၏ ။

ကျွန်ုပ် နက်ဖြန် မြိတ်သို့ပြန်တော့မည်။

မပြန်ခင်

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ခေါက်စေတီဘုရားမှာ ရွှေဆိုင်းများ ချသည်။
ပန်းရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ဆွမ်း ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ပတ္တမြားများအား
ရေအောက်မိကျောင်း ပရလောကသား မောင်နှံသို့ ရည်မှန်းဖိတ်ခေါ်၍ လှူဒါန်း
ရေစက်ချအမျှပေးဝေလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညက ... မြိတ်ကို ထွက်မည့် စက်လှေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်
အိပ်ခဲ့ရသည်။ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်ထဲမှာ ...။
ရွှေရောင်ဝင်းလက်တောက်ပနေသည့် မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ဘွားကနဲ
ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ပေါ်လာသည်။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေရောင်မိကျောင်းကြီးမှ
လူတစ်ယောက်သဏ္ဌာန် ဖြစ်သွားခဲ့၏ ။ အို ... ချောလိုက် လှလိုက် ခန့်လိုက်သည့်
လူရွယ်နှယ်။

“ဟယ်”

ဘယ်သူလဲ မှတ်တယ်။ အိပ်မက်ရှင် ကျောက်မိကျောင်းလူသားပါလား။

ခုတော့ ...။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မင်းညီမင်းသားလို သန့်ပြန့်သည့် အဝတ်အစားများနှင့်
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မွှေးကြိုင် သောရနံ့များ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေ၏ ။ ပြုံးလို့
ရယ်လို့။ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာအံ့သြနှင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နန်းဆန်ဆန်
လှပချောမောသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ဦး လူရွယ်နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာကာ
လူရွယ်နှင့် လက်ချင်းချိတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာ လက်ပြနှုတ်ဆက်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာလွန်းလှ၍ နှုတ်ဆက်ရန် သူတို့အနီးသို့
တိုးကပ်လိုက်သောအခါ ... မောင်နှံနှစ်ဦးက လက်များကို အားရပါးရ ဝှေ့ရမ်းပြီး
မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မှ ဖြုန်းခနဲ နိုးခဲ့၏။

အလို ... မွေးကြိုင်သော ရနံ့များ ဝန်းကျင်မှာ ဝေ့ဝဲလို့ပါလား။

နီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဂမ္ဘီရလောကီပညာရှင်တစ်ဦးရဲ့ အစီအရင်မိနေသည့် အကျဉ်းကျ ကျောက်မိကျောင်း ပရဝိညာဉ်သားဘဝမှ ...

ကျွန်ုပ်ရည်မှန်းကုသိုလ်ဒါနပြုအမျှဝေသည့် အဖို့ဘာဂကို သူတို့ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်၍ လုံးဝ လွတ်မြောက် ကျွတ်လွတ်ပြီး ဘဝကူးကောင်းသွားခဲ့ကြပြီဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မှတ်ယူလိုက်သည်။

သူတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်က လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်မူ ...။

အိပ်မက်ဆန်း ဆက်သွယ်မှု လမ်းကြောင်းမှသည် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရမှု များက အံ့ဩနာန်း အထင်ကရ ရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ကျောကုန်းပေါ်မှ မွေးရာပါ အသားပို မိကျောင်းအမှတ်ကြီးလို လက်ပြန်စမ်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့ဩနေမိပါသည်။

ဤအကြောင်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ဟိုလူကြီးလေးယောက်များ သိကြလျှင် ဘယ်လောက်များ ပို၍ အံ့ဩ သွားကြမည်လဲ မသိ ...။

အံ့ပဲ အံ့ဩကြမည်လား ...။

ဒါမှ မဟုတ် ...။

ပုံပြင်လုပ်ဇာတ်တွေပါဟု ဆိုကြချေမည်လား ...။

ကျွန်ုပ်ကား ဤဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်

မမေ့နိုင်ပါချေတကား။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

xxxxxxxxxx

စိတ္တဇနေ့ စိတ္တဇည

(၁)

တစ်ခုသော စကားဝိုင်း၌ လူစုံသောအခါ ကျွန်တော်က စကားတစ်ခု ဆိုလိုက်သည်။

“ကိုကျော်ခေါင် ... ခင်ဗျားရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဂန္ထိရဖြစ်စဉ်ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ဖြစ်ရပ်များ မရှိကြဘူး လားဗျာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုညို”

“ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်း ကောင်းကောင်းလေးများရရင် ရေးချင်လို့ပါ”

“ရရင်ပြောပါမယ် ကိုညို ... ကျွန်တော် မေးမြန်းကြည့်ပါဦးမယ်”

“မြန်မြန်လေး လုပ်ဗျာ”

“စိတ်ချ ကိုညို”

ကျွန်တော်သည် ဂန္ထိရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုများကို အလျင်မပြတ် ရေးသားနေသူဖြစ်၏။ ကိုယ်တွေ့များ ကိုလည်း ရေးသားသည်။ သူတစ်ပါး ဖွင့်ဟသည့် ပြောလာသည့် ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း ရေးဖို့သင့်က ရေး၏။ ကျွန်တော်ကား လစဉ် မဂ္ဂဇင်းကြီး ငါးစောင်ကို ပင်တိုင်ရေးသားနေသူဖြစ်ရကာ ကြာတော့ ဇာတ်က ရှားလာ၏။

ဒါ့အပြင် ... လုံးချင်းဝတ္ထုများလည်း ရေးနေရကား ကြာတော့ ဦးနှောက်များ ယိုစီးလာ၏။ စဉ်းစားရလွန်း၍ ဦးနှောက်အာရုံကြော အားနည်းပြီး

မကြာခဏ ဆေးခန်းပြရ၏။ ဆရာဝန်က ဦးနှောက်ကို အနားပေး၍ ခရီးထွက်ရန် အကြံပြု၏။

သို့ကလို ရှိနေစဉ် ...။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော့်ထံသို့ အလွန်အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်လှသော အသက်(၇၀)ခန့် အဘွားအိုတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ အဘွားအို၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ရှေးဆန်နန်းဆန်ပုံစံဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အငှားကားဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း ဆိုလားကွဲ့။”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ ... ထိုင်ပါ ခင်ဗျ ... ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“လူကလေးက ဂန္တီရဖြစ်စဉ် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ဖြစ်ရပ်များ ကြားလိုသိလို မြင်လိုတယ်လို့ ပြောသံကြား လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ ... အမေက ဘယ်မြို့ကပါလဲ၊ နာမည်ရော ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါသလဲ အမေ”

“အမေ့နာမည်က ဒေါ်ဣဌာဝေ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အမေက အရှင်သီပေါမင်းလက်ထက် ပန်းပုကျော်ကြီး ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရဲ့မြေးပါ”

“ဪ ...”

“လူကလေး စာရေးဆရာရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ အားလုံးကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ သူရဇ္ဇ၊ ဂန္တီရလောက သည်းထိတ်ရင်ဖိုစသည့် မဂ္ဂဇင်းများရော လူကလေးရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုများရော ဖတ်မိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူထူးဆန်းဘဝတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ကို အမေတို့ စိတ်အဝင်စားဆုံးပါပဲ”

“အမေ့နေရပ်ကရော”

“ မြို့ကပါ”

“တော်တော်ဝေးတာပဲနော်”

“လာချင်ရင်တော့ အနီးကလေးပါ လူကလေးရယ်၊ အမေတောင် လူလေးဆီ အရောက်လာခဲ့သေးတာပဲ။ အဓိက လာရခြင်းအကြောင်းအရာက အမေရဲ့ ခန့်ပွန်း ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသိဒ္ဓိစည်သူရဲ့ ပန်းပုရှေးလက်ရာများကို ပြချင်လို့ပါ။ ဒီလက်ရာတွေကို လူတိုင်း မမြင်ဖူးကြပါဘူး။ ကြည့်ဖူးသူ နည်းနည်းရှိကြတယ်။ အဲ့ဒီ နည်းနည်းက အချို့ဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ အမေ့ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ လက်ရာပန်းပုရုပ်ထုများကို ကြည့်ပြီး စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားကြတာများလို့ နောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြဘဲ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်သွားပြီ။

အခု လူကလေးက ဂမ္ဘီရဖြစ်စဉ် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်များကိုမှ မြင်ချင်သိချင် လေ့လာစူးစမ်း ရေးသား ချင်တယ်လို့ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား သိရတာ နဲ့ လာရောက်လေ့လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ရတာ ပါ။ အဲ့ဒါ လူကလေး လိုက်နိုင်ပါ့မလား၊ လာနိုင်ပါ့မလား”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နေ့လာရင်ရပါမည်လဲ ခင်ဗျ”

“လူကလေး ကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်တဲ့နေ့ လာခဲ့ပါ”

“စိတ်ချ အမေ ... ကျွန်တော် ဒီက အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးပြတ်တာနဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟောဒါ အမေတို့လိပ်စာပဲ ... အမေ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ”

လိပ်စာ စာရွက်လေး ပေးပြီးနောက် အလွန်ရှေးဆန်လှသော

အကျည်းတန်အမယ်အိုသည် လူရွယ် တစ်ယောက်ပမာ သွက်လက်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

xxxxxxxxxx

(၂)

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပေးစရာရှိသည့်
စာမူများပေးပြီး လုံးချင်းစာအုပ် တိုက် ထုတ်ဝေသူထံမှ ကြိုတင်ငွေတစ်သိန်း
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အချို့ကို ဇနီးသည် မချစ်ဦးမယ်အား ပေးခဲ့ပြီး ရထားနှင့်
(...)မြို့သို့ လာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ညအိပ်ခရီး စီးခဲ့ပြီးနောက် (...)မြို့မှ
(၅)မိုင်ကျော်ဝေးသည့် (ကျောက် ကတုံး)ရွာသို့ ကားတစ်လှည့် လှည်းတစ်လှည့်စီး၍
ရောက်သွားခဲ့သည်။

ရွာသည် တောင်ရိုးကလေးတစ်ခု ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေ၏ ။
အနီးဝန်းကျင်မှာ စိမ်းညိုသော တောတန်းရှိပြီး ရှေ့တစ်ပြင်မှာတော့ လယ်ကွင်းနှင့်
ယာခင်းစိုက်ခင်းများ ပိုင်းရံလျက်ရှိ၏ ။

“ရွာခံများအား 'စိတ္တဇအိမ်' ဘယ်နားမှာလဲ ခင်ဗျား” ဟု မေးလိုက်တော့
ရွာစွန့်ဖျားရှိ ခြံကျယ်ကြီးကို လမ်းညွှန်လိုက်သဖြင့် မိနစ်(၂၀)ခန့်အတွင်း ကျွန်တော်
ရောက်ရှိသွား၏ ။

ခြံကျယ်ထဲမှ အိမ်ကြီးကား ဂဝံကျောက်တုံးများ ဆောက်ထားသည့်
ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်၏ ။ ရေညှိများ တက်၍ မည်းညစ်နေ၏ ။ အုတ်ကြွပ်မိုးထား၏
။ ပုံစံကား ဘန်ဂလိုလိုလို ရဲတိုက်လိုလို သဏ္ဌာန်။

သော့ခတ်ထားသည့်ခြံပသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က
လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်လိုက်လေသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဝေါး ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွန်တော် ခြံတံခါးကို မကိုင်ရဲ မထိရဲအောင် လန့်သွားရ၏။ ကြည့်စမ်းပါ။ လူခါးစောင်း ခန့်ရှိသော အင်းခွေးနက်ကြီး ငါးကောင်သည် လူကိုမြင်သည်နှင့် စားတော့ဝါးတော့မည့်အလား အိမ်ဘေးမှ တရကြမ်း ပြေးထွက်လာကာ ခြံသံတံခါးပေါ် မတ်တပ်ရပ် ခုန်တက်ပြီး ကြောက်မက်သောအသံများဖြင့် ထိုးဟောင် ကြတော့သည်။

ခွေးငါးကောင်ရဲ့ ဒေါသတကြီး အသံများ၊ အစွယ်ဖွေးဖွေးများ အားကောင်းမောင်းသန်ဟန်များကို ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်း နောက်ကို အလျင်အမြန်ဆုတ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဖြန်းခနဲ ထသွား တော့သည်။

ငါလာတာ မှားများ မှားပြီလား ...။

ခွေးနက်အင်းခွေးကြီး ငါးကောင်ရဲ့ မိုးခြိမ်းသံများအလား အသံများကြောင့် မကြာခင် လူတစ်ယောက်သည် လိပ်ကျောက်ပြီးကြီး ကိုင်ပြီး အပြေးရောက်လာတော့၏။ ၎င်းလူကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ကျောထဲမှ ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထပြီး စပြားမပြောရဲအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

လူကြီး၏ အရပ်သည် ခြောက်ပေကျော် ကလန်ကလားကြီးဖြစ်ပြီး ကတုံးကြီးနှင့်။ မျက်စိက တစ်လုံးတည်း ရှိ၏။ ကျန်တစ်လုံးမှာ ဟောက်ပက်ကြီး ... ဒါ့အပြင် ဘယ်ဘက်လက်သည် တံတောင်ဆစ်မှ ငုံးတိတိ ပြတ်နေသည့်အပြင် နားရွက်တစ်ဖက်လည်းမရှိ။

အသားအရည်မှာ သပိတ်ရောင်လို နက်ပြောင်နက်မှောင်နေပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီလို ဟာကို ခါးကြိုးနီနှင့် စည်း၏ ထား၏။

ပါးသိုင်းမွေးထူးလပျစ်ကလည်း မျက်နှာတစ်ပြင်ကို စိုးမိုးထားရကား မသိလျှင် အာဖရိက နီကရီး လူမည်း ကြီးတစ်ဦးနှင့် လွန်းစွာ တူလွန်း၏။

“ဟဲ့”

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

“ဟဲ့ ... ကောင်တွေ”

“ရွမ်း ... ရွမ်း”

“အိန် ... ဂိန် ... ဂိန်”

“အိုင် ... အိုင်”

“ရွမ် ... ရွမ်”

သူသည် ခွေးအမည်များကို ပါးစပ်မှအော်ပြီး လိပ်ကျောက်မြီးနှင့်
ငွေ့ရမ်းရိုက်နှက်သောအခါ အင်းခွေး နက်ကြီး ငါးကောင်သည် တကိန်ကိန်
တအိုင်အိုင် အော်ပြီးနောက် ယူသူငယ်များပမာ မြေကြီးမှာဝပ်၍ လူမည်းကြီး
မျက်နှာကို ကြောက်လန့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်ရင်”

“ကျွန် ... ကျွန် ... တော် ... အမေ ဒေါ် ... လူ ... ဌာ ... ဝေနဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ ... သူ့နည်းပါ”

“စာရေးဆရာ ကိုညိုမှိုင်းဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ခဏလေး စောင့်ပါ”

သည့်နောက် သူ (လူမည်း) ကြီးက ခွေးငါးကောင် ခေါင်းများပေါ်သို့
လိပ်ကျောက်မြီးကို သုံးလေးကြိမ် ရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် ဂွေယမ်း၍ စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့
ခြေလှမ်းကဲ့ဖြင့် ထွက်သွားလိုက်၏ ။ ကျွန်တော့်အမည် သိနေပုံ ထောက်လျှင်

ကြုံပြောထား၍ ဖြစ်ခြင်းမည်။

ထိုအချိန်၌ အင်းခွေးနက်ကြီး ငါးကောင်သည် မြေပြင်မှာတန်းစီ လက်ထောက်ဝပ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လျှာကြီးများ တန်းလန်းထုတ်ကာ စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေ၏ ။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော် တိုက်စံအိမ်ကြီးထဲမှ လူမည်းကြီး နှင့်အတူ အမေ ဒေါ်ဣဌာဝေ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ခွေးနက်ကြီးများသည် အိမ်ကြီးသခင် ဒေါ်ဣဌာဝေဆိုသည့် အဘွားအိုကို မြင်လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ တအီအီအော်ပြီး ခြေထောက်ကို နမ်းကြ၏ ။ လျှာနှင့်လျက်ကြ၏ ။ ဦးခေါင်းနှင့် ဝှေ့ကြ၏ ။ ကိုယ်လုံးနှင့် ပွတ် တိုက်ကြ၏ ။

“အမေ ...”

“ဪ ... လူကလေး စာရေးဆရာကိုး ... ဂုဏ်ထူး”

“ခင်ဗျာ သခင်မကြီး”

“တိမ်ပျံတို့အုပ်စုကို ခေါ်သွား၊ လှောင်ထားလိုက် ... ဒါ ငါ့ဧည့်သည်”

“မှန်ပါ သခင်မကြီး”

မျက်စေ့တစ်လုံးတည်းရှိသော အရပ်ခြောက်ပေကျော် လက်ပြတ်လူမည်းကြီး ခြံစောင့် ဂုဏ်ထူးဆိုသူသည် ရိုက်ချိုးစွာ ခါးကို ညွတ်လိုက်ပြီးနောက် အင်းခွေးနက်ကြီး ငါးကောင်ကို ခေါ်ကာ အိမ်ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။

သည့်နောက် အမေအို ဒေါ်ဣဌာဝေက ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်၍ ကျွန်တော့်ကို ဝင်စေကာ ပြန်၍ သော့ခတ် လိုက်သည်။

“ကြောက် ... စရာ ... ကောင်းလိုက်တာ အမေရာ”

“မင်းက ... ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ချင်ကြားချင်တာကိုး ... လာ ... လာ”

အဘွားအို၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်တော် ဂဝံတိုက်စံအိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ရ၏။ အထဲမှာ ရှေးခေတ်သုံး ပန်းယွန်းကနုတ်လက်ရာများနှင့် ကုလားထိုင်များ၊ စားပွဲများ၊ ဘီရီနှင့် ကြောင်အိမ်၊ စာတိုက်ဘီရီ စာရေးစားပွဲ စသည်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

နံရံပေါ်၌ ဓာတ်ပုံအချို့နှင့် ကနုတ်မှန်ဘောင်သွင်း၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ အားလုံး ရှေးမြန်မာ နန်းတွင်း ဟန်ပန်အဝတ်အစားသဏ္ဌာန်များနှင့် ဖြစ်၏။ အင်္ဂါရုပ်သွင်များက ခန့်ခန့်ငြားငြား ထည်ထည်ဝါဝါ များဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသားပုံများတွင် သျှောင်တစ်စောင်းခေါင်းပေါင်းနှင့် ရင်ဖုံးအကျ...များနှင့် အမျိုးသမီးပုံများတွင်မူ ဘီးကြော့ပတ်ကြီးများ နန်းတွင်းဟန် ဆံထုံးများနှင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိ၍ အဘွားအိုက သဘောကျနေ၏။

“ဟိုဘက် ထိပ်ဆုံးပန်းချီပုံက ရတနာပုံနန်းတွင်း ပန်းပုကျော် အမေတို့ရဲ့ အဘိုး ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိပါ။ ဒီဘက် ယှဉ်လျက်ပုံက ဘွားဘွားတော်မယ်ဇာရည်မြင့်မြတ်၊ ဒီဘက် ဓာတ်ပုံက အမေရဲ့ဖခင် ဦးဝဏ္ဏဗလနဲ့ မိခင် ဒေါ်မျိုးမြတ်ရည်မွန်ပါ”

“ဒီဓာတ်ပုံကရော အမေ”

“အဲဒီ ပုံ ... အမေရဲ့ ခင်ပွန်း ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသိဒ္ဓိစည်သူရဲ့ ပုံပါ”

“အဘက ရှိသေးလားဟင်”

“ရှိပါတယ် ... မကြာခင် လူကလေးတွေ့ရပါမယ် ... ကိုင်း ထမင်းစားကြဦးစို့”

“နေ ... နေပါစေ ... အမေ ... ကျွန်တော် လမ်းခရီးမှာ”

“အို ... မဟုတ်တာ ... ဒီမှာက အားလုံးအသင့်ချည်းပဲ”

“နောင် ... နောင် ... နောင်”

ပြောရင်း အမေအိုက အနီးရှိ ဆင်၏ စွယ်ရိုးချိတ် မောင်းလေးကို သုံးချက်ခေါက်လိုက်သောအခါ အသား မည်းမည်း နီဂရိုးမနှင့်တူပြီး မြန်မာလို ဝတ်ထားသည့်မိန်းမရွယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာကာ အရိအသေပေးပြီးနောက် စားသုံးရန် အသင့်ရှိကြောင်း လာပြောခဲ့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ကနုတ်ပန်းခက် ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ စုံလင်လှသော ဟင်းလျာများကို နောက်ဆုံး မြိန်ရေယှက်ရေနှင့် စားသောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အချို့ပွဲများကို သုံးဆောင်ပြီးသော် အမေအိုနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လိုက်ကြ၏ ။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြေးဝါကုလားထိုင်ပေါ်၌ အသက်(၉၀)နီးပါးခန့်ရှိသော ပိန်ချောင်းချောင်း အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘိုးအိုသည် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် ဖြစ်၏ ။ သိပ်မလှုပ်ရှား နိုင်တော့သည့် ပုံသဏ္ဌာန်။

“ဒါ ... အမေရဲ့ ခင်ပွန်း၊ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသိဒ္ဓိစည်သူဆိုတာပဲ ... အစ်ကို ... ဒါ နှမပြောပြောနေတဲ့ ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်းဆိုတာလေ”

“ဪ ... အေးအေး ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကွယ့်၊ ငါ့တူတော်မောင်ကလေးက ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့မြင်ချင်ကြားချင်သိချင်တယ်ဆိုတော့ အနှစ်(၂၀)နီးပါး ဘယ်သူမှ မပြဘဲ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အဘရဲ့ ပန်းပုခန်းကို ပြချင်လို့ပါ ... ဒါနဲ့ လူကလေး ကြောက်တတ်သလား”

“ခင်ဗျာ”

“ကြောက်တတ်လန့်တတ်သလားလို့ မေးတာပါ”

“မကြောက် မလန့်တတ်ပါဘူး အဘ ...”

“အိမ်း ... ကောင်းတယ် ... ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ရေးနေတဲ့
စာရေးဆရာဆိုတာ မကြောက်မလန့်မှ ကောင်းတယ်”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ အဘ ခင်ဗျာ”

“အဘ ... မင်းကို မကြာခင်ပြမှာက အဘရဲ့ ပန်းပုခန်းပဲ။ အဲဒီ
ပန်းပုအခန်းထဲမှာ သိုလှောင်ပြခန်း (စတို) ဆိုရင် ပိုသင့်လျော်မှာပါ။ အဲဒီ
အခန်းထဲမှာ အဘရဲ့ အဘိုးတော်သူ သီပေါမင်း (လက်ထက်တော်ကလေး)ရဲ့
နန်းတွင်းပန်းပုဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရဲ့ ပန်းပုရှေးလက်ရာ၊ အဘရဲ့ဖခင်
ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရဲ့ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏဗလရဲ့ ပန်းပုလက်ရာတွေရှိနေလို့ပဲ ... အဲဒီ
လက်ရာတွေများကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နိုင်ငံခြား
သားတွေရော မြန်မာ ပန်းပုရောင်းဝယ်သူတွေကပါ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး
လာဝယ်ကြပေးမယ့် အဘတို့က မရောင်းခဲ့ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းတာလဲ အဘ”

“တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်လို့ပါ ... ရှားပါးလက်ရာ ရှေးလက်ရာများမို့ပါ ...
အဲဒါ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့ ... လွန်ခဲ့သည့်အနှစ်(၂၀)လောက်က ရန်ကုန်
ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် ပန်းပုကျောင်းဆင်းမိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ အဘတို့
ရှေးပန်းပုပညာရှင်များရဲ့ လက်ရာများကို လေ့လာချင်လို့ဆိုပြီး
အဆက်အသွယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ စုံစမ်းလို့ ဒီကို ရောက်လာခဲ့တယ် ... စောစောက
လူကလေးကို မေးသလိုပဲ နောက်ဆုံး ကြောက်တတ်သလားလို့ မေးခဲ့ရတယ် ...
သူမကလည်း မကြောက်ပါဘူးတဲ့ ... ဒါနဲ့ အားနာလွန်းလို့ အဲဒီ ပန်းပုခန်းထဲကို
ခေါ်သွားပြလိုက်တယ် ... သူမ လန့်ပြီး အော်လိုက်တာကို ကြားမြင်ရတယ် ...
နောက် ပန်းပုရုပ်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတယ် ... အဲဒီ မှာ ထူးဆန်း တာက ...။

အဘိုးအိုက မောဟိုက်သွား၍ ခဏနားပြီး သောက်ရေကောင်းသဖြင့်

အမေအို ဒေါ်ကုဠာဝေက ရေတကောင်းမှ သောက်ရေကို ယွန်းဖလားထဲထည့်၍ ရိုသေစွာ ကမ်းလိုက်၏။

ပန်းပုဆရာ အဘိုးအို ဦးသိဒ္ဓိစည်သူက
သောက်ရေသောက်လိုက်ပြီးနောက် ...။

“ပထမအချက် ဓာတ်ပုံဖလင်ကို ဆေးကူးလိုက်တော့
ရိုက်ထားတဲ့ပုံတစ်ပုံမှ မထင်တာဘဲ၊ ဒုတိယအချက် ... အဲဒီ မိန်းကလေးလည်း
များမကြာခင် အိပ်မက်တွေ ကယောင်ကတမ်း မက်ပြီး စိတ်ရောဂါလိုလို၊
ပယောဂဝင်နေသလိုလို ဖြစ်သွားရာက ... နောက်ဆုံး သူမရဲ့ မိဘများနဲ့ နိုင်ငံခြား
စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးမှာ သွားရောက်ဆေး ဝါးကုသခံခဲ့ရတယ်လို့ ကြားရတာ
ပဲကွဲ့ ... စိတ်မကောင်းပါဘူး လူကလေးရယ် ...။

အဲဒီ လိုနဲ့ နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ နိုင်ငံခြားသား
ပန်းပုပညာရှင်တစ်ဦး ဒီကို ရောက်လာပြန်တယ် ... စောစောက ပန်းပုပညာရှင်
မိန်းကလေးရဲ့ အမည်က မစိမ်းမြရှင်တဲ့၊ စိမ်းမြရှင်ရဲ့ အဆက်နဲ့
ရောက်လာသလိုပါပဲ ... သူလည်း အဲဒီ ပန်းပုရုပ်များကို
တအံ့တဩကြည့်ပြီးနောက်ပိုင်း ထူးဆန်းသော အိပ်မက်များ မြင်မက်လို့
သူ့မိသားစုများက စိတ်ရောဂါဆေးရုံမှာ အချိန်အတန်ကြာ
တက်ရောက်ကုသပေးခဲ့ရသတဲ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလဲ ... အဘ ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ .. အဘ မသိဘူး”

“အဘတို့ရော ... ထူးထူးခြားခြား ဘာများဖြစ်ပါသေးသလဲခင်ဗျ”

“အဘတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆိုခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်
ဖြစ်ရပ်ထပ်တူနီးပါး ခံစားဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း အဲဒီ ပန်းပုပြခန်းထဲကို
လူစိမ်းသူစိမ်း ဘယ်သူမှ အဝင်မခံတော့ဘူး ... အဘတို့ လင်မယားပဲ တစ်နှစ်ကို

တစ်ခါ ... အမှိုက်သရိုက်၊ ဖုံ၊ အညစ်အကြေး၊ ပင့်ကူမျှင်များ
သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ခဲ့တာပဲ ရှိတယ် ...။

အဘတို့က လူကလေးရဲ့ စာဖတ်ပရိတ်သတ်ပါ ... လူကလေးရဲ့
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်၊ ဂန္ထီရဆန်ဆန်ဝတ္ထုများကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြပါတယ်။ ဒီမှာ
လူကလေး စာရေးဆရာက ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များ ကိုယ်တွေ့ရေးသား ချင်တယ်လို့
ပြောသံကြားရတာ နဲ့ ... အဘတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းလက်ရာ ပန်းပုခန်းသည်
အမှန်တကယ်ရော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဟုတ်ရဲ့လား ... အဲဒါ သိချင်တယ် ...

အဘတို့တော့ မကြုံဖူးသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် လူကလေးကို ကြိုမေးရတာ ၊
ကြောက်တတ်သလား၊ စွဲလန်း စိုးရွံ့စိတ်ကြီးလာသလားလို့ မေးရတာ ပါ ...”

“ကျွန်တော် လုံးဝ မကြောက်တတ်ပါဘူး အဘ ... အစွဲအလန်းလည်း
သိပ်မကြီးပါဘူး။ စွဲလန်းစိတ် ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း စာအဖြစ် ပုံဖော်ပြီး
ဦးနှောက်ထဲက ဖယ်ရှားလို့ စာအုပ်ထဲကို အပြီးအပိုင် ထည့်လိုက်တာပါပဲ”

“အင်း .. အင်း .. အင်း .. ကောင်းတာပေါ့ .. ကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဆရာအရှင်များဖြင့် သုဿန်တကာ၊ သချင်းတကာ၊
ဂူတွင်းတကာ လျှောက်လေ့လာ လှုပ်ရှားဖူး၏ ။ လောကီပညာရှင်များ၏
အလုပ်စခန်းလက်တွေ့ခွင်များမှာ တိုက်ဆိုင်ပါဝင်လေ့လာလှုပ်ရှားဖူး၏ ။
ထူးဆန်းစွာ သိဒ္ဓိဝင်လျက်ရှိသော သတ္တု၊ သစ်သား၊ ဓာတ်လုံးကျောက်၊
တိရိစ္ဆာန်ပစ္စည်း၊ အမြုတေ၊ အင်း၊ လက်ဖွဲ့၊ မိုးကြိုးသွား စသည့် ပစ္စည်းများရဲ့
ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်အတော်များများကိုလည်း ကြုံတွေ့ဖူး၏ ။

ဒါ့အပြင် သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဖုတ်၊ ကျတ် စသည့် နာနာဘာဝနှင့်
ပရဝိညာဉ်များ ရှိသည် ဆိုသည့် နေရာအတော် များများကိုလည်း
လောကီပညာရှင်များ၊ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သွားရောက်လေ့လာကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး၏

ပြောရလျှင် “အသိတရား” ကို အလိုရှိ၍ “အကြောက်တရား” ကို အရင်းတည်ကာ ဘဝရဲ့ လောကီ အဖြစ်ကို စူးစမ်းနေသူဖြစ်ရကား တော်ရုံကိစ္စမှာ သိပ်မကြောက်တော့။ (ဆရာသခင်များရဲ့ အားကိုး ... ရတနာ မြတ်သုံးပါး အားကိုးလည်း ပါဝင်ပါသည်။) စိတ်ထဲမှာ အတွေ့အကြုံခံစားချက်အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ အိပ်မပျော်လျှင် ချက်ချင်း စာအဖြစ် ကောက်ရေးပစ်လိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် အစွဲအလန်းများကို ခဝါချခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

“ဒါနဲ့ အဘရယ် ... အဘရဲ့ ပန်းပုပြခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုပန်းပုရုပ်တုများ ရှိနေလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“အထဲမှာ ဘီလူးရုပ်တုတွေ အများကြီးပဲ ...”

“ဘီလူးရုပ်တု ...”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ... ဘီလူးရုပ်တုချည်းပဲ”

“အခု ... ဝင်ကြည့်လို့ ရမလား အဘ ...”

“ကောင်းပါတယ် ... နေ့ဘက်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ညဘက်ဆိုရင် ပိုပြီး စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ် နိုင်တယ် ... လာ ... သွားကြစို့”

သည့်နောက် အဘိုးအို ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသိဒ္ဓိစည်သူသည် တောင်ငွေ့တစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး ကြေးဝါ သေတ္တာလေးထဲမှ သော့ကြီးတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်ကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း၍ တစ်ခုသော မြေအောက်ခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဒါနှင့်အတူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ငါးတောင့်ထိုး တစ်လက်ကိုလည်း ယူလာခဲ့လိုက်၏ ။

လက်ဝါးခန့်ရှိသော ကြေးဝါသော့ခလောက်ကြီးကို သော့တံနှင့်ဖွင့်ပြီး ကျွန်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သော အခါ ညှိစို့စို့လိုလို သစ်သားနံ့ဖွင့်လိုလို

တစ္ဆေ့နံ့လိုလို အနံ့ကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရဲ့ နှာခေါင်းကို တိုးတိုက်၍ လွင့်ပြယ်သွား၏။

အခန်းဝမှာ နှစ်ဦးသား (၁၀)မိနစ်ခန့် ရပ်နေပြီးနောက် ခဏနေတော့ အထဲကို ဝင်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ပန်းပုဆရာကြီးက အခန်းထောင့်များရှိ ရေနံဆီမီးတိုင်များကို မီးထွန်းညှိလိုက်သောအခါ မြေအောက် ခန်းသည် လင်းထိန်သွား၏။

မီးအလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စေ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းများကို ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရသောအခါ သတ္တိကောင်းလှ သည်ဆိုသည့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ၍ သွားခဲ့ရလေသည်။

မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ...။

အလွန်ကြီးမားသည့် ဘီလူးများ ဖြစ်လေသည်။ အချို့သော ဘီလူးများသည် သန်လျက်ကို မြှောက်၍ ခုတ်ဟန်ရှိ၏။ အချို့ဘီလူးများက သန်လျက်ကို ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်း၍ မျက်လုံးအစုံကို ပြူးပြီး ပါးစပ်ဖြ၍ စိုက်ကြည့် နေသလိုရှိ၏။

အချို့သော ဘီလူးများက ခြေကိုမြှောက်၍ တိုက်ပွဲဝင်နေဟန်သကဲ့သို့ အချို့အချို့သော ဘီလူးများကား တင်းပုတ်ကြီးများ ထမ်း၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်မှာ မြေအောက်ခန်းအပြည့်ဖြစ်၏။

တစ်နေရာမှာ သားငယ်ကို နို့တိုက်နေသည့် ဘီလူးမကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ရုပ်တုတွေပဲနော် ... အဘ”

“ရုပ်တုတွေပါ ... ဘာဘရဲ့ အဘိုးရော ဘာဘရဲ့ ဖခင်ရော ဘာပါ ထုထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်တုများပါ ... ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“အသက်ဝင်လွန်းလို့ ... မသိရင် တကယ့်

ဘီလူးတိုင်းပြည်ရောက်နေသလိုပဲ ... အဘရယ်”

ကျွန်တော်သည် အသွင်သဏ္ဌာန် ဟန်ပန်အမျိုးမျိုးရှိနေကြသည့်

ဘီလူးရုပ်တုများကို ကြည့်၍ အံ့သြမှင် သက်မိနေ၏။

သာမန်လူတစ်ယောက်တည်း ဤအခန်းအတွင်းသို့

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်များ ဝင်ရောက်ခဲ့မိလျှင် ဤအသွင် သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့်

ဘီလူးရုပ်တုများကို မြင်ပြီး ဧကန်မုချ ဘီလူးတိုင်းပြည်သို့ ရောက်နေသည်ဟု

ထင်မှတ်ပြီး နေရာတွင် ကြောက်လန့်သတိလစ်သွားနိုင်ပေ၏။

ဘီလူးရုပ်တုတစ်ခုချင်း၏ အသက်ဝင်နေသည့်အလား

သဏ္ဌာန်ဟန်များရဲ့ ဖြစ်စဉ်ပြကွက်တစ်ခုချင်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်

အံ့သြစူးစမ်းကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ နောက်ဘက်မှ လက်တစ်ခု

ရုတ်ချည်း လာထိတော့သည်။

“အမလေး ...”

“အဘပါ လူကလေးရဲ့”

“လန့် ... လန့်သွားတာပဲ အဘရယ် ... ဟူး”

“လူကလေး စိတ်ဝင်စားပြီး အတွေးနက်နေလို့ပါ”

“ပုံသဏ္ဌာန်တွေ အမျိုးမျိုးပဲနော် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ပုံသဏ္ဌာန်ဟန်ပန်ကိုကြည့်ပြီး ဘာဘီလူးရုပ်တုဆိုတာ
လူကလေးသိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး အဘ”

ကျွန်တော်က ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အေး ... လာ ... အဘ ရှင်းပြမယ် ... ဟော့ဒီ သန်လျက်မြောက်ပြီး ခြေထောက်မြောက်နေတဲ့ ဘီလူး ရုပ်တုက အာဠာဝက ဘီလူးရုပ်တုပဲ ... ဘုရားရှင်ကို ဘက်ပြိုင် စစ်ထိုးအံ့တုနေတဲ့ ဒေါသရုပ်ပေါ့။ ဟောဒီ သန်လျက်ထမ်းပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတာက ဘုရားတံတိုင်းများအတွင်းမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ ယက္ခလို့ ခေါ်တယ် ... မှတ်ထား လူကလေး ...

ဘီလူးကို ပါဠိဘာသာ အလိုအရ ယက္ခ၊ ရက္ခသ၊ ကုမ္ဘဏ္ဍက၊ ဒေဝ၊ ဘူတ၊ ဒါနဝ၊ ပေတ၊ ပိဿာစ၊ အမနုဿ ရယ်လို့ အမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခေါ်ဝေါ်ကြတယ် ... မြန်မာဘာသာပြန်ရင် ဘီလူး ယက္ခိုက်၊ နတ်၊ ဖုတ်၊ ဒါနော၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ ဥပါဒ်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ချုပ်လိုက်ရင် ကုန်း၌ နေတဲ့ဘီလူးနဲ့ ... ရေမှာနေတဲ့ဘီလူး နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ ကုန်းဘီလူးက တော၊ တောင်၊ သစ်ပင်၊ အဆောက်အဦ၊ မြေပြင်မှာ နေကြပြီး ... ရေဘီလူးက သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်၊ ရေကန်တို့မှာ နေထိုင်ကြတယ်။ အချို့အချို့သော ဘီလူးများက နတ်မင်းကြီးများ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်များထံမှ နေရာပိုင်းခြားရရှိပြီး ... နတ်၌ ဖြစ်သောအစာ ... လူတို့ ပူဇော်ပသသော အစားအစာကို စားလို့ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမားကြတယ် ...

အချို့ဘီလူးများကျတော့ နေရာအပိုင်စား မရရှိကြသည့်အပြင် သင့်သလို ရှာဖွေစားသောက်ကြရပြီး ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ပါ သေးနုတ်ကြတယ်။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော ဘီလူးနှင့် လူပြည်၌ ဖြစ်သော ဘီလူး နှစ်မျိုး ရှိတယ်လို့ ကျမ်းအလိုအရ သိရတယ် ... ပန်းပုပညာရှင်ဟာ ဘီလူးရုပ်တုကို ထုမယ်ဆိုရင် အဲဒီ သဘောတရားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နားလည်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်ကွဲ့ ...။

ဟောဒီ ရုပ်တုများက ကုမ္ဘဏ်ဘီလူးရုပ်လို့ ခေါ်တယ် ...။ အခြားဘီလူးများနဲ့ မတူဘူး။ ဟန်ပန်ခန့်ညား တယ်။ မျက်နှာမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံ သိပ်မရှိဘူး။ အဲ့ဒါ ဝိရူဠက နတ်မင်းကြီးရဲ့

အခြံအရံအလုပ်အကျွေး ကုမ္ပဏီဘီလူးရုပ်တုများပေပဲကွယံ့ ...။

ဒီဘက်က ရုပ်တုများကျတော့ ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးကို
အလုပ်အကျွေးပြုကြတဲ့ ဣဋ္ဌာမသောမ ဘီလူး စစ်သည်များပဲ၊ သူတို့ကျတော့
လက်နက်ကိုင်စွဲလျက်ကွဲ့ ...”

“ဒီမှာတွေ့လား ... အာဠာဝက ဘီလူးရုပ်တုက ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိပြီး ...
ဒီအာဠာဝကရုပ်တုက မာန်ချ နေဟန် နူးညံ့နေဟန် ရှိပါတယ် အဘ”

“အေး ဟုတ်တယ် ... ပန်းပုပညာရှင်က ရုပ်တစ်ခုရဲ့ အဇ္ဈတ္တအပိုင်းကို
နားလည်ခံစားနိုင်ရတယ် ... အဲ့ဒါ အဘရဲ့ အဘိုး နန်းတွင်းပန်းပုကျော်ကြီး
ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရဲ့ လက်ရာပဲ။ ဒီဘက်က ဒေါသူပုန် ထနေတာက တို့ဘုရားရှင်ကို
အမျက်မာန်ဒေါသနဲ့ အားပြိုင်စစ်ခင်းနေတဲ့ပုံ ... ဒီဘက်က နူးညံ့မာန်ချနေပုံက
မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို သောက်သုံးပြီးနောက်
ကျွတ်တန်းဝင်ပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံ ရုပ်တုပဲ ...”

ဘဘ ပန်းပုဆရာကြီး ရှင်းပြမှ ဘီလူးရုပ်တုတို့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တရုပ်သွင်ကို
ကျွန်တော် ခံစားနားလည်စ ပြုလာခဲ့သည်။ ဒီလိုရှင်းပြတော့ ပန်းပုပညာရဲ့
သိမ်မွေ့သော အနုရသခံစားချက်ကို သဘောပေါက်ပြီး ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်
စိတ်လျော့ပါးစပြုလာ၏ ။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ... ဒီဘီလူးရုပ်တုမှာ နတ်ဘီလူးများလို အဝတ်အစား
မရှိဘူး။ မဆန်းကြယ်ဘူး။ အစွယ် ပိုရှည်တယ်”

“အဲဒါလည်း ဘီလူးပဲလား အဘ”

“ဟုတ်တယ် ... ကာကဝလိယဇာတ်က ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး
ထန်းပင်ငုတ်ပင်အကြားမှာနေပြီး နေဝင်မှသည် အာရုဏ်တက် မြို့တံခါးက
ဝင်ထွက်သူများကို စားခွင့်ရတဲ့ ဒီဃတာလ ဘီလူးရုပ်တု”

“ဪ ...”

“ဟောဒါက ... ရေဘီလူး”

“ရေဘီလူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေဝဓမ္မဇာတ်တော်က ဟိမဝန္တာတောက
ရေအိုင်တစ်ခုမှာ နေတဲ့ ရေဘီလူး။ သူ့ကို ကျတော့ “ရက္ခိတ်ဘီလူး” လို့ ခေါ်တယ် ...
ဒေဝဓမ္မ (အရှက်၊ အကြောက်) တရားနှစ်ပါးမသိတဲ့ ရေအိုင်ထဲဆင်းသူ များကို
စားစေလို့ နတ်မင်းကြီးတို့ထံက အခွင့်ရတဲ့ ရက္ခိတ်ဘီလူးရုပ်တုပဲ ...”

“ဟောဒီ ဘီလူးမ ...”

“သူကရော ... အဘ ...”

“ပဒကုသလ လုလင်ကို မွေးခဲ့တဲ့ အဿမုခိ ဘီလူးမ ရုပ်တု၊ သူက
ပုဏ္ဏားလုလင်နဲ့ညားပြီး ပဒကုသလ လုလင်ကို မွေးခဲ့တာ ဒီဘက်က
ဘီလူးမရုပ်တုကို ကြည့်စမ်း ... ဘာထူးခြားသေးသလဲ ...”

“ချောပုံရပါတယ် အဘ”

“အေး ... အဲ့ဒါ ဝိဇယဇာတ်တော်ထဲက ဝိဇယမင်းသားနဲ့ညားတဲ့
မယ်ဝဏ္ဏ (မယ်ကုဝဏ်)ဆိုတဲ့ ဘီလူးမ ရုပ်တု၊ ဒီဘက်က အရွယ်နုနှစ်ယောက်က
ဝိဇယမင်းသားနဲ့ မယ်ကုဝဏ်တို့ရဲ့ သားတော်နဲ့ သမီးတော် ... ဇီဝဟတ္တနဲ့
ဒီပေလ္လာသမီးတော်၊ လူစပ်ဘီလူးလို့ သူတို့ခေါ်တယ်၊ လူနဲ့ ဟန်ပန်သဏ္ဌာန်တူတယ်”

တစ်နေရာမှာ ဒေါင်းတောင်နှစ်စကို ကိုင်၍ ရပ်နေသည့်
ဒေါင်းဆောင်းဘီလူးမရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာက ကြေကွဲနေဟန် ...။

“အဘ ... ဒါ ... ဒါ ပုပ္ပါးမယ်ဝဏ္ဏလား ခင်ဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လူကလေး ... အနော်ရထာမင်းလက်ထက်
ပန်းတော်ဆက်ရာထူးနဲ့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် လူစွမ်းကောင်း ပျတ္တရဲ့ဇနီး၊

ပန်းစားဘီလူးမခေါ်မယ်ဝဏ္ဏပေါ့ ... ပန်းဝတ်ရည်များကို စားသုံးသည့်ဘီလူးမမို့
ကိုယ်သားကိုယ်ရည် နူးညံ့နေပုံကို ထုထားတာ၊ အနီးက နှစ်ယောက်က
ရွှေဖျင်းကြီးနဲ့ ရွှေဖျင်းလေး သားနှစ်ဦး”

တစ်နေရာမှ နတ်ဝတ်တန်ဆာနဲ့ မြင်းစီး၍ စိုင်းနှင့်နေဟန်ရုပ်တုကို
တွေ့ရပြန်၏။

“ဒါကရော အဘ”

“အဲဒါက ဝိဓူရ အမတ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ 'ပုဏ္ဏက'
နတ်ဘီလူးရုပ်တု”

“ဪ”

ဒါနှင့်အတူ ဦးခေါင်း (၁၀)လုံးရှိသည့်
ဒဿဂီရိဘီလူးရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ သမုခသီဂီနှင့် ညားခဲသည့်
တာနောယက္ခဘီလူးရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ ဂမ္ဘီဘီလူးမကိုလည်းကောင်း၊
မဟော်သဓာဇာတ်တော်မှ သားလု ဘီလူးမရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ ဘီလူးကြမ်း၊
ဘီလူးနု၊ အမျိုးမျိုးတို့ရဲ့ ဘဝအဇ္ဈတ္တမဟိဒ္ဓိဟန်ပန်များ၊ ထုဆစ်ထား
သည့်ဘီလူးရုပ်တုပေါင်းများစွာကို ကြက်သီးထရခမန်း အံ့ဖွယ်တွေ့ခဲ့ရသည်။

အချို့သော ဘီလူးရုပ်တုများ ရှေ့သို့ မိမိမရပ်ရဲအောင်ဖြစ်ရသည်။
အကြောင်းကား မိမိကိုပင် သန်လျက်နှင့် ပိုင်းတော့မလိုလို၊ တင်းပုတ်နှင့် ထုမလိုလို၊
ဖမ်းယူဆွဲစားမည့် ဟန်ပန်လိုလိုနှင့် အသက်ဝင်လွန်း ရကား ...
ပန်းပုဆရာကြီးနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရသည်တိုင် မယုံသင်္ကာစိတ်နှင့်
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လုပ်ခဲ့ရသည်။

သို့ရှိစဉ် အဘပန်းပုဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိက ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီး
ကျွန်တော်က နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ကျောက်တင်းပုတ်ကြီးမြှောက်ပြီး
ထုမလိုလုပ်နေသည့် မျက်လုံးပြူးပြူး အစွယ်ဖွေးဖွေး ဘီလူးရုပ်တုကြီးကို

ငေးမောကြည့်နေစဉ် ...။

“ဟင်”

“ဟင်”

ဘီလူးရုပ်တု ပါးစပ်မှ “ဟင်း” ခနဲ “ဟဲ” သံကြားရ၍
ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဘီလူးရုပ်တုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရပြီး ...။

“ဟာ”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း ... ဂလုန်း”

“လူကလေး”

ကျွန်တော်ရဲ့ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် ရှေ့သို့ရောက်နေသည့်
အဘပန်းပုဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ အပြေးရောက်ချလာသည်။

ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘီလူးရုပ်တုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
ကျွန်တော်သည် ရုတ်ချည်းနံဘေးသို့ တိမ်း၍ ရှောင်လိုက်သဖြင့်
ဘီလူးရုပ်တုလက်ထဲမှ အရှိန်နှင့်ကျလာသည့် တင်းပုတ်ကြီး တိုင်အောက်
သမံတလင်း ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့၏ ။

“လူကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘ ... ဘဘ ... ဘဘ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူကလေး”

သစ်သားတင်းပုတ်အကြီးကြီးသည် သမံတလင်းပေါ်မှာ လွင့်ကျနေ၏ ။
ငင်းတင်းပုတ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ

ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထခဲ့ရပြီး ...

“ဘဘ”

“လူကလေး”

“ဒီ ... ဒီ ... ဘီလူးကြီး ပါးစပ်က “ဟင်း”လို့ အသံကြားရပြီး သူ့လက်ထဲက တင်း ... တင်းပုတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထုချလိုက်တာ ...”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ လူကလေးရ ... ဒါ သက်မဲ့ သစ်သားရုပ်တုပါ”

“တ ... တ ... ကယ်ပါ ... အဘ၊ သေသေချာချာ ကြားရမြင်ရတာ ပါ ခင်ဗျ ... ကံ ... ကံကောင်းလို့ မသေ တာအဘရယ် ... ဘုရား ... ဘုရား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး လူကလေးရယ် ... တင်းပုတ် အလေးချိန်ကြောင့် လက်ကိုင်လက်ဝါး ပဲ့ကျတာနေပါ လိမ့်မယ်”

ပန်းပုဆရာကြီးက ပြတ်၍ နေသည့် တင်းပုတ်နှင့် လက်ကိုင်ကိုကောက်ပြီး ဘီလူးရုပ်တု ခြေရင်းမှာ စီထား၍ ဒေါသမာန်တင်းနေသည့် ဘီလူးရုပ်တုမျက်နှာကို မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ကို သွားကြည့်ကြစို့ လူကလေး”

“တော် ... တော်ပြီ ... ဘဘ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပြန်ထွက်ကြစို့ အဘရယ်နော်”

“အေးလေ ... လူကလေး သဘောပဲပေါ့”

ရှေ့ဘက်မှကြည့်၍ အဘပန်းပုဆရာကြီး

မျက်နှာကွက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ သည့်နောက် သူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးရင်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က စောစောက

ကျွန်တော့်ကို တင်းပုတ်နှင့် ထုသည့် ဘီလူးရုပ်တုအား

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟင်”

“ဟင်”

ပါးစပ်ကို လှုပ်၍ “ဟင်း” သံ ပြုလိုက်သည်ကို မီးရောင်သဲ့သဲ့နှင့်
တွေ့လိုက်ရပြန်သဖြင့် အမြန်ခပ်သုတ် သုတ်လျှောက်ရင်း စို့တက်လာသည့်
ချွေးများကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ကြောက်လန့်
အံ့သြသွားခဲ့ရလေသည်။

xxxxxxxxxx

(၄)

ထိုအခါမှစ၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် စိတ်အစဉ်မှာ
တင်းပုတ်နှင့်ထုချေသည့် ဘီလူး ရုပ်တုအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း
သွေးလန့်နေခဲ့သည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ထူးဆန်းသည်ကား ဦးသိဒ္ဓိစည်သူရဲ့
မြေအောက်ပန်းပုခန်းမမှာ ရှိနေစဉ်က ဘီလူးမျိုးစုံပဲ ဖြစ်သည်။ အခြားဘာရုပ်တုမှ
မရှိ။

“ဘာကြောင့် ဘီလူးချည်း သီးသန့်ထုရပါသလဲ” ဟု မေးတော့

“ရာဇဝင်သမိုင်းထဲက ဘီလူးများကို နောင်မျိုးဆက်သစ်ပညာရှင်များ
နားလည်သိရှိ ထုဆစ်ကွန့်မြူးနိုင်ဖို့ကို ရည်ရွယ်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားထုဆစ်
စုဆောင်းခဲ့တာပါ” ဟု ပြောပြခဲ့၏ ။

ပြောရလျှင် ဘီလူးရွာအတိုင်းပါပဲ။

တစ်ယောက်တည်းသာ ရောက်ခဲ့လျှင် သွေးတိုး၍ သေသွားနိုင်သည်။

ကြာတော့ ဘီလူးရုပ်တုများမှာ ဝိညာဉ်အသက် ပူးဝင်မှီခိုနေရောသလား ...။

“ဒီဘီလူးရုပ်တုတွေကို ရောင်းမှာလား အဘ”

“မရောင်းဘူး ... ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူး”

“အဘတို့ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်ခဲ့သလဲ”

“အဲဒါကို နေ့စဉ် စဉ်းစားနေတယ်”

“ရာဇဝင်လား နိပါတ်တော်လား ဘီလူးရုပ်တုပြခန်းကို

ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါလား”

“ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားရဦးမှာပါ ... အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်လို့

မဖြစ်သေးပါဘူး”

တကယ့်ကို လူထူးဆန်း ပန်းပုဆရာကြီးပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုဘီလူးရုပ်တုက ကျွန်တော့်အား တင်းပုတ်နှင့် ထူသည့် အိပ်မက်

...။ ကျွန်တော် လန့်အော်ပြီး အိပ်မက်မှ နိုးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေ၏ ။

မျက်လုံးထဲမှာ ဘီလူးတွေပဲ မြင်နေရသည်။

ဇနီးသည်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးသောအခါ ကျွန်တော် ဖြစ်စဉ်ကို

ပြန်မပြောပြခဲ့။ ၎င်းချောက်ချားစရာ အိပ်မက်သည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ညတည်း

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပြန်ပြန်မက်နေမိသောအခါ ကျွန်တော် အိပ်၍ မရတော့။ ပါးစပ်မှ

လန့်၍ ဘီလူး ... ဘီလူး ... ဘီလူးဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ခဲ့ရကား ကြာတော့

ဇနီးသည်က စိုးရိမ်စပြုလာခဲ့၏ ။

သည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်သည် စိတ်ကြမ်း၊ စိတ်ရမ်းများ

ပူးဝင်လာကာ အိပ်နေသည့် ဇနီးသည် မျက်နှာကို အသားလွတ်ဆောင့်၍

လက်သီးနှင့် ထုခဲ့ရကား ဇနီးသည် နှာခေါင်းမှ သွေးဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကူးလာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်သည်
ဘီလူးအိပ်မက်မှ ယောင်ပြီး အချစ်ဆုံးဇနီးသည်ရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်မိလျက်သား
(တစ်နည်း) ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မိသလို လုပ်မိလျက်သားဖြစ်လာသောအခါ
ဇနီးသည်သည် ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝ မအိပ်တော့။

ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရွံ့လာသည်။

နောက် စိတ်ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူမှန်း
သူမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း ...။

ရောဂါဝေဒနာပျောက်ခဲ့သည့်အချိန်၌ ဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးများ
ပြန်ပြောချက်အရ ကျွန်တော့်အခြေအနေသည် အတော့်ကို ဆိုးခဲ့တာပါကလား ...။

ကျွန်တော် ခါတိုင်းလို ညဘက်မှာ စာမရေးတော့ပါတဲ့ ...။

စက္ကူများပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်နှင့် ဘီလူးရုပ်များကို တောင်စဉ်ရေမရ
ရေးဆွဲပြီး အိမ်နံရံမှာ ကော်နှင့် လိုက်ကပ်နေသည်တဲ့ ...။

ဘက် အခန်းထဲမှာ ဘီလူးက (ဇာတ်ထဲမှာ က,သကဲ့သို့) ကရင်း
တစ်ယောက်တည်း ဖနောင့်ပေါက် တောက်ခေါက်ကြိမ်းဝါးနေသည်တဲ့ ...။

ပါးစပ်မှလည်း တဟင်းဟင်းနှင့် ဒေါသများ ထွက်ပြီး
ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မလို လုပ်နေ၍ နောက်ဆုံး စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နှင့်
ပြသခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ပေးသည့် ဆေးဝါးများကို ချော့မော့၍
လည်းကောင်း၊ ချုပ်ကိုင်၍ လည်းကောင်း တိုက် ကျွေးခဲ့သည့်တိုင် ကျွန်တော်
ညဘက်မှာ မအိပ်ခဲ့။

ပါးစပ်မှ ဘီလူးတွေ လာနေပြီဟု အော်ဟစ်ပြီး အခန်းထဲမှာ
ပြေးလွှာနေရကာ အဝတ်မျှမကပ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး လူစောင့်များနှင့်

ထိန်းချုပ်စောင့်ကြပ်ရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဇနီးသည်က မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။

ရေးဖော် မိတ်ဆွေစာရေးဆရာများကား စိတ်မကောင်းကြ။

နောက်ဆုံး ခေတ်မီဆေးပညာရှင်များရော၊ ဗိန္ဒွာဆရာ၊

ပယောဂဆရာများနှင့်ပါ ခေါ်ပင့်ကုသပါ သော်လည်း ကျွန်တော့်အခြေအနေကား
ကြောက်လန့်လိုက်၊ ကြမ်းရမ်းလိုက်နှင့် ဆရာများပါ လက်မြှောက်ရသည့်
အခြေအနေသို့ ရောက်သွားခဲ့ရပြီး စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ပို့ရသည့် အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

xxxxxxxxxx

(၅)

ဇနီးသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ညဘက် အတူယှဉ်၍ မအိပ်ရဲ၊
အကြောင်းကား ကျွန်တော်သည် အိပ် မပျော်၍ မျက်လုံးကြောင်ကြီးနှင့်
ဟိုဒီကြည့်ရင်းမှ အနီးရှိ ဇနီးသည်ကို ဘီလူးမ၊ တစ္ဆေသရဲမဟု ထင်မှတ်မှားကာ
လည်ပင်းထညှစ်သည့်အကြိမ် မနည်းသောကြောင့်တည်း။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့်အတွက် ထိန်းချုပ်၍
မရနိုင်သည့်အဆုံး စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ပို့ရန် စီစဉ်နေသည့်အချိန်။

အီထဲသို့ ထူးဆန်းသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။
အဘိုးအို၏ ပုံသွင်ကား စင်စစ် အရူး (စိတ်မနံ့သူ) ဘာသာမျှတည်း။
ဆံပင်ရှည်ဖားလျားက ကျောပေါ်မှာ ဝဲဖြာကျနေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြူဖွေးနေ၏။ တိုက်ပုံအဖြူ ရင်ကွဲ ညစ်ထေးထေးကြီးနှင့်။
ရင်ဘတ်နှင့် လက်များပေါ်မှာလည်း အင်းစမကွက်များက အနှံ့အပြား ...။
ပုဆိုးကချင်ကွက်က အောက်နားကွဲဘတ်သီလန်။

လွယ်အိတ်စုတ်အဖာကြီးကို လွယ်ထားလိုက်သေးရဲ့ ...။

သီချင်းဆိုပြီးကနေ၍ ကလေးများ ခွေးများက သူ့အနားမှာ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ...။

“အတူလေးရယ်တဲ့ ... ယှဉ်ကာပြိုင် ... ယှဉ်ကာပြိုင်

ပန်းမွေယာ ရွှေကော်ဇော ... ရောနှောလို့ထိုင် ...

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ... ဟော့ဒီ ကိုကြီး နှင်းဆီခိုင်”

(သည်အပိုဒ်ရောက်တော့ လူတွေဘက်လှည့်ပြီး သူရင်ဘတ်သူ
လက်ညှိုးထိုးလို့ ပြသတဲ့ ...) အဲဒီ မှာ လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြ ...။

“ခွင့်လုံးဝိုင်ပါတဲ့ ဝိုင်းတော်သား ... ဝေးရာက ရှား ... သန်းခေါင်ကို ...
သန်းခေါင်ကို ... နေ့မှတ်ပါလို့

(အရပ်ကိုတဲ့မှ အားမနာ ပါးမနာ) ။

မသောက်ရရင် သီလစောင့်တယ် ကိုကျောင်းတကာ ...”

၎င်းနတ်ချင်းကို အော်ဆိုကပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာသည့်တဲ့ခင်ဗျာ။

ဖော်ပြပါ အရူးလို လူကို ကျွန်တော့် အိမ်သားများက နှင်ထုတ်ကြသည်။

“သွား ... သွား ... စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ ... သွားလေ”

“မသွားဘူးဟ ... ငါ့သားကြီး ရှိရာကို လာခဲ့တာ”

“မလာနဲ့ ... ဒါ အရူးတွေနေရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား၊ ငါ့များ အရူးတဲ့၊ ငါ မရူးဘူး ...
ရူးနေတာ ... နှမ်းနေတာ ... ကြောင်နေ တာ ... နင့်ယောက်ျားဟဲ့”

“ဟင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟော့ကောင်၊ သန်းခေါင်ကို
နေ့မှတ်ပါလို့ အရပ်ကိုတဲ့မှ အားမနာ ... အိမ်ကြီးရှင်ကိုတဲ့မှ အားမနာ ... ဟား ...
ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အဘ ... အ ... ဘ”

ဒီမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူထူးဆန်းကြီးရဲ့ စကားသံ သီချင်းသံလည်း
ကြားရရော ဟိုး အတိတ်ဘဝဟောင်းက ဖခင်ကို ဆရာသမားကို
တွေ့လိုက်ရသလိုဖြစ်ပြီး “အဘ” လို့ ကြိုးအော်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို မင်း သိပြီလား”

“အဘ ... အဘ ... အ ... ဘ ...”

ဒီမှာပဲ ကျွန်တော့် ဇနီးရော အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေများရော
ဆွေမျိုးများကပါ စိတ်မနှံ့သူနှစ်ဦး ပေါင်းမိပြီ ဆိုပြီး ပိုစိတ်ညစ်ကုန်ကြသည်။

“အဘ ... သားကို ကယ် ... ကယ် ... ပါ ... အဘရယ်”

အမှန်က ကျွန်တော်သည် ဤအဘိုးအိုကို တစ်ခါမျှ မြင်ဖူးသည်မဟုတ်။
သို့သော် မြင်ရသည်နှင့် ထူးဆန်းစွာ အားကိုးချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

“အေး ... ငါကလည်း မင်းကို ကယ်မလို့ တာဝတိံသာက
ဆင်းလာတာကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟော့ ဒီမှာ
ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့ ဟောဒီ ငရုးကြောင့် ဘီလူးမှောင်ကပ်နေတဲ့
သွပ်ချောင်ချောင် ကောင်ကို ငါကုမယ် ... ကျေနပ်ကြလားဟေ့”

နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း ဆန်းကြယ်နေ၊
ကျွန်တော်ကလည်း အဘ ကုပေးပါ တတွတ်တွတ်ပြောနေသည့်အဆုံး၊ မိဘနှင့်
ဆွေမျိုးများက ကုနိုင်ရင် ကုပါဟု ပြောလိုက်သောအခါ ...

အဘိုးကြီးသည် ရေတစ်ခွက်ကို တောင်းပြီးနောက် ပါးစပ်မှ
မန်းမှုတ်ရွတ်ဖတ်ကာ ပြုန်းခနဲ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆို၍ အားရပါးရ ကျွန်တော့်ကို
ဝိုင်းပတ်ကတော့၏။

“အတူလေးရယ်တဲ့ ... ယှဉ်ကာပြိုင် ... ယှဉ်ကာပြိုင်”

ပန်းမွေ့ယာ ရွှေကော်ဇော ... ဒီမှာ (လူကလေးရဲ့) မင်းနဲ့ငါ
ရောနှောလို့ထိုင် ...

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ... ဟောဒီ ကိုကိုကြီး နှင်းဆီခိုင် ...
ခွင်လုံးပိုင်ပါတဲ့ ... အမှောင်ဘီလူးတွေများ ... ဝေးရာကရှားသည့်နောက် လက်ထဲက
ရေစင်ရေမန်းနှင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန်းသည်၊ တောက်သည်၊ အဘရဲ့
ရေစင်ထိလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်မှ အငွေ့များ ထွက်လာကာ ... မကြာခင်
ရင်ထဲမှာ အေးငြိမ်း၍ သွားခဲ့ပြီ ...။

နီကြောင်ကြောင် ပြူးကြောင်ကြောင် ဂဏှာမငြိမ် မျက်လုံးများ
ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်တဲ့။

ကြမ်းကြုတ်သော ဟန်ပန်အမူအယာများ ပြေကျသွားပြီး အဘကို
လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့နေသည်ကို အားလုံး အံ့ဖွယ် တွေ့လိုက်ကြရသောအခါ ...

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံသို့ ပို့ရန် စီစဉ်နေသူများ အကြီးအကျယ်
အံ့ဩသွားကြသည်။ သည့်နောက် အဘကို ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီ၍
ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။

“လူကလေး”

“ခင်ဗျာ အဘ”

“လူကလေး ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ သိလား”

“ကြောက်လို့ အဘ”

“ဘာကို ကြောက်ခဲ့ရတာ တုန်း”

“ဘီလူးတွေ ... ဘီလူးရုပ်တွေ အများကြီးပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့သားက

စိတ်ကူးယဉ်သမားမို့လို့ပါ။ အစွဲကြီးလို့ပါ ... အစွဲကြီးတော့ အမှီလွယ်တာပေါ့ကွာ၊
အမှီလွယ်တော့ အကပ်ကောင်းတာပေါ့ ... အကပ်ကောင်းလို့ အမြင်စူးတော့ ...
စိတ်မ နိုင်ဘဲ ရူးတာပေါ့”

“ဟေ့ ... ကလေးမ”

“ရှင် ... အ ... ဘ”

“ဒီည ... ညည်း ... ညည်းယောက်ျားနဲ့ အတူအိပ်ရဲပါ့မလား”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မအိပ်ရဲဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“သူ ... သူ ... ညဘက်ကျ ... ကျရင် ... ကျွန် ... ကျွန်မကို”

“လည်ပင်းညှစ်တယ် ... မဟုတ်လား”

“ရှင် ... ဒါ ... ဒါ ... အဘ ... သိနေတယ်”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား၊ လွယ်လွယ်လေးများ၊ ကြားနေရဥစ္စာများ
... အခု ကြားလို့ ရောက်လာတာ ပဗျာ ... နောင် နင့်လည်ပင်းမညှစ်အောင်
ငါလုပ်ပေးမယ် ... ငါ့စကား နားထောင်မလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

“ဒါဆို ညည်းယောက်ျားကို ငါ (၇)ရက် ခေါ်သွားမယ်”

“ရှင် ... (၇)ရက် ခေါ်သွားမယ်၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွားမှာလဲဟင် ... ဟင်”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား၊ ဘာလဲ စိတ်မချလို့လား ပြောတော့လည်း အတူမအိပ်ရဲဘူးဆိုဟ၊ ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ရောဂါကုန်အောင် ကုပေးချင်လို့ပါ ... ဒီကောင့် ခေါင်းထဲက စိတ်အစွဲအလန်း စရိုက်ကြမ်း ကြမ်းရောဂါကို အမြစ်မကျန် ထုတ်ပေးချင်လို့ပါ ဘယ်နှယ် ... ဟိုကောင် ... လိုက်မှာလား”

“လိုက် .. လိုက်မယ် .. အဘ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ကျန်နေသေးပေမယ့် မျက်လုံးထဲမှာ အသက်ဝင်နေတဲ့ ဘီလူးမျက်နှာ မျိုးစုံ မြင်နေရတုန်းပဲ ...။

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ် ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. သေချင်လို့ ... သေချင်လို့၊ ဟား .. ဟား .. ဒီမှာ သမီး ညည်းနေခဲ့၊ ညည်း ယောကျ်ားကို လူကောင်းပကတိဘဝနဲ့ ငါ အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးမယ် ... ထ ... ဟေ့ကောင်”

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ကောက်ထလိုက်သငည်။ အဘရဲ့ အမိန့်ကို နာခံလိုချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည်။

“အဘ .. ဘ .. ဘကြီး”

“ဘာတုန်း သမီး ... စိတ်မချလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အဘရယ်၊ အဘရဲ့ ပညာအစွမ်းကို အံ့သြရပါတယ်၊ ဒါ .. ဒါနဲ့ အဘရဲ့ နာမည်လေး”

“ငါ့နာမည် .. မှတ်ထား၊ ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်တဲ့”

“ဟင်”

“အို”

“ဟာ”

“ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ဆိုပါလားဟ .. ဒါ .. ဒါ”

“ယုံရဲ့လား သမီး”

“ဟေ့ကောင် အချိန်မရှိဘူးလာ ... သန်းခေါင်ကို သန်းခေါင်ကို
နေ့မှတ်ပါလို့ ... အရပ်ကလေးကိုတဲ့ အားမနာ ... အိမ်ကြီးရှင်ကိုတဲ့ အားမနာ ...
မသောက်ရရင် သီလစောင့်မယ် ... အို ... ကျောင်းတကာ”

xxxxxxxxxx

(၆)

အခု ကျွန်တော်နှင့် ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်တို့ ရောက်နေသည့်
နေရာကား ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။ ၎င်းသို့ မရောက်ခင် ကျွန်တော်က
မေးလိုက်သည်။

“အဘ”

“ဘာတုန်း”

“အခု ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

မြင်းလှည်းနှင့် သွားနေခြင်းဖြစ်၏ ။ ပထမ သဘောရေလမ်းခရီးနှင့်
ဖြစ်၏ ။ မြို့တစ်မြို့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည်။

“ပန်းချီပြခန်း”

“ဗျာ ... ပန်းချီပြခန်း”

“အေး ... ဘာလဲ ကြောက်လို့လား”

“ဘီလူးရုပ်တုပြ ... ပြ ... ဖို့လားဟင်”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း၊ ရောက်ရင် သိပါလိမ့်မယ် မောင်ရင်”

ကျွန်တော် ဘီလူးရုပ်တုများကို မကြည့်ရဲတော့။ ၎င်းရုပ်တုများမှာ ထူးဆန်းသော အမှောင့်ပယောဂများ ပူးကပ်နေသည်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေသည်။

“ရောက်ပြီ .. ဆင်း ... ကိုယ့်လူ”

ကြည့်လိုက်တော့ သနားလွန်းလှသည့် တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့ဖြစ်နေ၏ ။ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရသည့် (...)မြို့က ဘီလူးရုပ်တုပိုင်ရှင် ဦးသိဒ္ဓိစည်သူရဲ့ အိမ်တော့မဟုတ်။

“ဟော .. ဟို .. အဘ လာတယ်ဟေ့”

“ဟာ .. အဘ .. ဧည့်သည်ရော ပါလာတာကိုး .. ကြွပါ ကြွပါ အဘ”

“အဘ”

“အဘ”

“အေး”

ကြည့်စမ်း။ လွန်စွာ ချောမောလှပပြီး သန့်ပြန့်ရည်မွန်သော အရွယ်ကောင်း မိန်းမပျိုအချို့နှင့် ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအချို့က ဘတိုက်ပုံကို မြင်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုဆိုကြ၏ ။

“ဘာကိစ္စပေါ်လာလို့လဲ အဘ”

“ဒီလို ... ပန်းချီဆရာကြီးတို့ရေ ပန်းပုဆရာတို့ရဲ့ ဟော့ဒီသူငယ်လေး စာရေးဆရာတဲ့ ... အဲဒီ လို ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့စိတ်ကြမ်းတွေကို ခဝါချချင်လို့ ဒီပြခန်းကို ခေါ်လာတာ၊ ဒီသူငယ်ကို ပန်းချီပြခန်းကို ပြလိုက် သားတို့ သမီးတို့ ...”

အဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်က ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြိုသိနေပါလား။ သည့်နောက် အမျိုးသားများ၊ အမျိုး သမီးများက အပေါ်ထပ် ပန်းချီပြခန်းသို့

ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။

အလို ... လှလိုက်တဲ့ ပန်းချီပြခန်း ခင်ဗျာ ...။

ပန်းရောင်စုံ ပန်းချီကားများ၊ ရေတံခွန်ပန်းချီကားများ၊

တောတောင်နောက်ခံပန်းချီကားများ၊ ကျေးငှက် ရောင်စုံပန်းချီကားများ၊

ချစ်စရာကလေးအရွယ်မျိုးစုံ ပန်းချီကား မြောက်မြားစွာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ...

ကျွန်တော့်စိတ်သည် ချက်ချင်း စိမ်းစိုလန်းဆန်းသွားခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပန်းရောင်စုံ အခင်းထဲ ရောက်သွားသလို၊ ရေတံခွန်အောက်

ရောက်သွားသလို၊ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်ထဲ ရောက်သွားသလို၊ တောရိပ် တောင်ရိပ်

သစ်ရိပ်အောက် ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ နှာခေါင်းထဲ ပန်းရံနံ့ကိုလည်း

ရှူနေမိသည်။

ပြီးမှ ... ဒါ ... ပန်းချီပြခန်းပါလားဟု ယုံမှတ်လိုက်ရည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ လူကလေး ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟေ့”

“လူဟာ ကလေးလေးလို ဖြစ်သွားတာပဲ အဘရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား၊ အဲဒါ ပန်းချီအနုပညာရဲ့ ညှို့ချက်ကွ”

အဘပြောချက်ကြောင့် အနီးရှိ ပန်းချီပရိတ်သတ်များ

ပန်းချီပညာရှင်များက အသံကွယ်၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။

ပန်းချီပြပွဲသို့ လာရောက်ကြည့်ကြသည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်အချို့က

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ညစ်ပတ်အဘိုးအို ကြီးကို ကြည့်၍ စကားတွတ်ထိုးနေကြ၏။

“ဟေ့ ... မောင်ကောင်းမြတ်စံ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ဟောဒီ ငါ့သားကြီးကို ပန်းပုခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးစမ်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ... လာပါ ... ညီငယ် ... လာပါ”

သည့်နောက် ကိုကောင်းမြတ်စံ ဆိုသူ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ပန်းပုပြခန်းရှိရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ ကြသည်။

“ဟယ်”

“အို”

“ဟာ ... လှလိုက်တာ အဘရာ”

“ဟေ့ကောင် စိတ်ကို ထိန်းနော်”

“အဘ ... ဒါ ... ဒါ”

“ရုပ်တုတွေပါကွ ... လူကလေးရ”

“ရုပ်တုတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီငယ်”

“ကျွန်တော်က ပို့စ်ပြနေတဲ့ သက်ရှိမော်ဒယ်တွေ မှတ်လို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား၊ ဖြစ်ရမယ် အဲဒီ လို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှ နန်းဆန်သော အလှရုပ်တုများ၊
ဂန္ထဝင်ဆန်သော အလှရုပ်တုများ၊ ခေတ်ဆန်ခေတ်မီသော မိန်းမလှရုပ်တုများစွာတို့
ဝန်းရံကြုံဆိုနေကြသည်ကို ထူးခြားစွာ ကြုံတွေ့နေရ၏။

“မောင်ကောင်းမြတ်စံ ... ငါ့ကောင်ကို ရှင်းပြလိုက်ပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ... ဒီမှာ ညီငယ်၊ ဒါ ... ဘယ်သူလဲ သိလား”

“သိသလိုပဲ”

“အဲဒါ ... အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒိ၊ သမ္ဘူလ ... တော်လေးဝဝင်

မိန်းမမြတ်များ ရုပ်တုလေးတွေလေ”

“ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ဟောဒါက ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်း မီးမထွန်းဘဲ လင်းလဲ့ ပပဝတီရုပ်တု”

“ဟင်”

ဟုတ်ပ။ ပပဝတီရုပ်တုမှ ရွှေရောင်အသားအရည်သည်
လင်းဝင်းထိန်နေ၏ ။ ပြုံးနေသည့် အပြုံးက ရာဇဝင် ထဲက သိဝိမင်းကြီးကိုသာမက
ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူများကိုပါ ညှို့ချက်နှင့် ဖမ်းစားနေသည့်နှယ်။

“ဟောဒါ ... ကိန္နရီချောင်းချားထဲက စန္ဒကိန္နရီလေ”

“ဪ ... တစ်ညဝေးတာနဲ့ နှစ်ပေါင်း (၇၀၀) လွမ်းတဲ့ စန္ဒကိန္နရီ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ ဟောဒါက သုခနုဇာတ်ထဲက ဒွေးမယ်နော် ညီအစ်မ
ခုနစ်ဖော် ...”

“ဟယ်”

ဒွေးမယ်နော် ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်တို့ ရေကန်ထဲမှာ
ရေချိုးရေကစားနေသည့် ပန်းပုရုပ်တုများ။ အလွန်ချော မောလှပသည့် နတ်ကိန္နရီ၊
သူမတို့ လူကဲ့သို့တည်း။ မျက်လုံးပင် ခွါရက်စရာမရှိ ... တော်လိုက်တာ ...။

“ဒါက ... ဥမ္မာဒန္တီ”

“ဒါက ... မုဒုလက္ခဏ”

“ဟောဒါက ... မဆာဝါ”

“ဒါက ... သိကြားမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား မယ်ခေမာ”

“ဟောဒါက ... ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး”

“ဒါက မိဖုရား စောဥမ္မာ ... သတို့မင်းဖျားရဲ့ မိဖုရား”

ကျွန်တော် မိန်းမလှကျွန်းမှ မခွာနိုင်။ အလှတွေက ကျက်သရေရှိစွာ အားပြိုင်နေကြသည်။ ရင်ကို တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးအောင် ဆွဲဆောင်နေကြသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်သည် အလှရုပ်တုများကို ကြည့်၍ အလိုလို အားရ နှပျိုနေသလို ခံစားရ၏ ။

ထိုညက ... အဘနှင့် ကျွန်တော် တစ်ခုသော သူသာန်ကြီးရဲ့ အနီးရှိ ဇရပ်ပေါ်မှာ အိပ်စက်ကြသည်။ အနီးမှာ ဂူများ ရှိနေသည်။ ခွေးအူသံများ ကြားနေရသည်။ လေတိုက်သံ တဟူးဟူးကို ကြားနေရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အလှရွာသို့ ရောက်နေသည်။ အလှရွာသူတို့ရဲ့ နွေးထွေးပွေ့ပိုက်ကြိုဆိုဧည့်ခံမှုများကို တသိမ့်သိမ့် ခံစားနေရသည်။ အဲဒီ မှာ ဇနီးသည်ကို တွေ့ရ သည်။ သူမလည်း အလှရွာသူ မြို့ကြီးသူ ဂန္ထဝင် သူတို့နှင့် အလှချင်း အားပြိုင်လို့ ...။

xxxxxxxxxx

(၇)

“အဘ”

“ဘာတုန်းကွ”

“ပြန်ကြစို့ အဘရာ”

“ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပဲပေါ့ အဘရဲ့”

“ဘယ်သူ့ကို သတိရလို့လဲ”

“အဲ .. ဟို .. ဟို .. မိန်းမကို”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မိန်းမကို၊ ဘီလူးမတွေကို

သတ်မရတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်း ရောဂါ ပျောက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပျောက်ပြီ ခင်ဗျာ”

“အိမ်း ... အိမ်း ... သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု ... ဒီမှာ လူကလေးရဲ့

မင်းက စာရေးဆရာ အနုပညာရှင် ပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာ အနိဋ္ဌာရုံကိုကြည့်၊
အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုတွေ့၊ အနိဋ္ဌာရုံကိုပဲ ရေးနေရင် ... ကြာရင် ကိုယ်ပါ အနိဋ္ဌာရုံရဲ့
ပူးဝင်ဖမ်းစားခြင်းကို ခံစားရရော ... အဲဒါ အစွဲအလန်းပဲ ... စိတ်ရဲ့ အစွဲအလန်းပဲ ...
အနိဋ္ဌာရုံကို ဖတ်သည့် စာဖတ်သူသည်လည်း ဝိဘစ္ဆရသ၊ သဟာနကရသ၊
အဗ္ဗုတရသ စသည့် အံ့ဩစိုးရိမ် ကြောက်လန့် ဖွယ်ကို ဖတ်ပြီး ကြာလာရင် စိတ်ထုံလို့
စိတ်ရောဂါ ခံစားရတတ်တယ်။

ဟော ... ကြည်နူးစရာ၊ ချမ်းမြေ့စရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊

ကြည့်မြင်ခံစားရတော့ လူ့စိတ်ဟာ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ပျို ကိုယ်နုဖြစ်သွားရော
... လူလေးတို့ စာရေးဆရာဟာ အဲဒါကို နားလည်ရမယ်၊ စိတ်ကို နားလည်နိုင်ရမယ်၊
စိတ်ကို ပဲ့ကိုင် မောင်းနှင်နိုင်ရမယ်။ ခု လူကလေး ဣဋ္ဌာရုံအလှကို မြင်သိခံစားခဲ့ရ၊
စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ရတော့ ခုနေ မင်းမိန်းမကို တွေ့ရင် လည်ပင်း ညှစ်ချင်မလား ...
နမ်းချင်မလား”

“ဗျာ ... အဲ ... အဲ ... အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ အဘကလည်း”

“ပြောပါ ... ရဲရဲပြောပါ”

“ယု ... ယ ... ချင် ... တာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါ အချစ်ပဲ၊ တစ်နည်း ငြိမ်းချမ်းစိတ်ပဲ။ ကိုင်း ပြန်ကြစို့”

အိမ်သို့ နောက်တစ်ရက်မှာ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အားလုံးက စိတ်ပျိုကိုယ်နုနှင့် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေသည့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာနေကြ၏။ အဘကို လေးစားစွာ ဂရုပြုကြ၏။

“သမီး”

“ရှင် ... အဘ”

“နင့်ယောက်ျားကို ငါ ပြန်အပ်ပြီနော် ... ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ ... အဘ”

“နလံထဟာ ... အစားကို အရမ်းမစားရဘူး”

“ဟာဗျာ ... အဘကလည်း လုပ်တော့မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း စိတ်တ္တရေရောဂါ ပျောက်ပါပြီကွာ။ သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဟောဒီက အိမ်ကြီးရှင် ငါ့သမီးလေးကို အားနာပါ၊ ငဲ့ပါ လူကလေးရာ ... ကိုင်း ငါပြန်မယ်”

“နေပါအုံး အဘရဲ့”

“ဒီမှာ တည်းပါ အဘရာ”

“အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါရစေ အဘရယ်”

အဘက အားလုံးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။
လက်ဆောင်ပေးသည်ကိုလည်း လက်မခံ။

ဝတ္ထုငွေ ထည့်သည်ကိုလည်း လုံးဝ မတို့မထိ။ သူ့လွယ်အိတ်စုကြီးကို ကောက်လွယ်၍ ထလိုက်သည်။

အားလုံးက မျက်ရည်လည်ရွဲ့နှင့် ဝိုင်းဝန်းကန်တော့ကြသည်။ အဘက

နုတ်မှ သူတော်ကောင်း စကား များဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းများ ချီးမြှင့်ပြီး ဘုရားရှင်ကို လက်အုပ်ချီကန်တော့၍ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ...။

“အဘ”

“ဘာလဲ လူကလေး”

“အဘ”

“ပြောပါ ... သမီး ပြော ... ဘာလဲ”

“အဘ ... ရဲ့ ... လိပ်စာ”

“လိပ်စာ ... အဘရဲ့ လိပ်စာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“လိပ်စာ၊ အဘရဲ့ လိပ်စာ၊ ငါ့လိပ်စာ ... အင်း ... အိပ်ယာထကတည်းက လိပ်စာကို ငါ မသိ ... သမီး”

“ရှင် အဘ”

“အဘမှာ လိပ်စာကို မရှိဘူး”

“ရှင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဆို ... အဘက ... အဘက ... ဟို ... ဟို”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား၊ မစဉ်းစားနဲ့ အတွေးမခေါင်နဲ့”

သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ပါလို့ xxx အရပ်ကလေးကိုတဲ့ အားမနာ ပါးမနာ xxx အိမ်ကြီးရှင်ကိုတဲ့ အားမနာ ပါးမနာ xxx မသောက်ရရင် xxx သီလစောင့်တယ် xxx အို xxx ကျောင်းတကာ xxx သူဟာ သီချင်းကို အော်ဟစ်ဆိုပြီး လှစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ငိုသံပါနှင့် အော်ခေါ်လိုက်သည့် အသံမျိုးစုံကို သူမကြားတော့ ...။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

XXXXXXXXXX